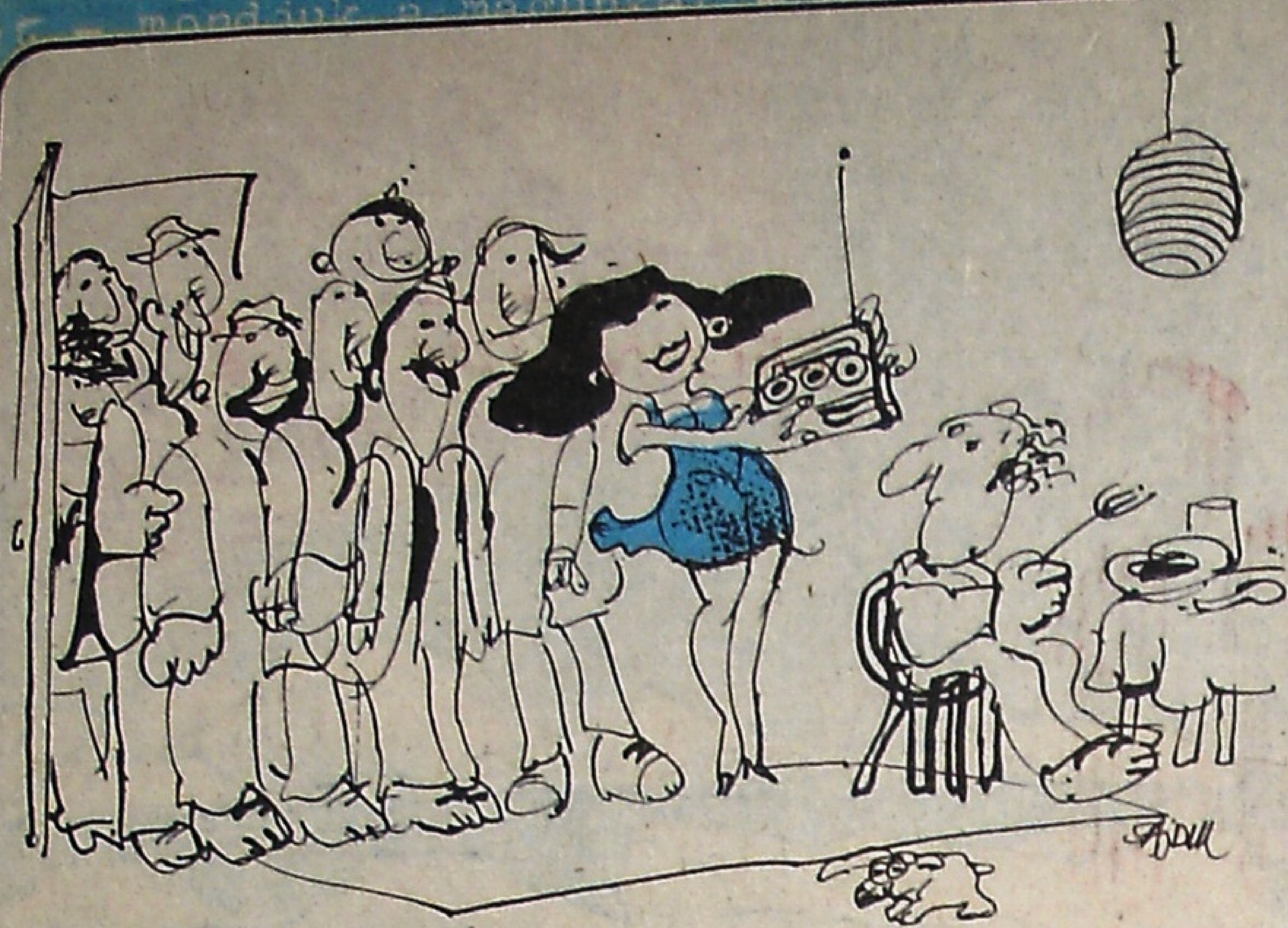
38. ÉVFOLYAM, 49. SZÁM Ára: 3,– Ft 1982. DECEMBER 9.

Brenner György rajza

– Lefogadom, hogy maga is magyar, más népség nem él meg a jég hátán!

– Nézd, milyen kedvesek voltak a bolt dolgozói. Eljöttek beállítani az új táskarádiót!

Kötelező

Mostanában megint sok zavaros tekintetű, dúlt arcú szülőt, nekikeseredett diákot látni a könyvesboltok tájékán. Ha megkérdezzük tőlük, mi a baj, azt motyogják: „Nincs kötelező”. És még mondanak mást is, de azt nem írom le, ahhoz nem vagyok elég modern tollforgató.

Gondolom, már sejtik, hogy arról van szó: eredménytelenül kajtatnak a szerencsétlenek úgynevezett kötelező irodalom után. Például a harmadik gimnazista tanuló és apja, anyja hiába keresi az Odüsszeiát, a Rómeó és Júliát, az Anyegint vagy a Vörös és feketét. Mert ezek a klasszikus művek józserivel csak a kötelezően elolvasandó művek listáján szerepelnek, a könyvüzletek polcain csak elvétve.

A hiba persze – a szülőkben van. Nem érik fel ésszel, hogy milyen mélyen átgondolt pedagógiai cél rejlik e látszólagos szervezetlenség, az iskola és a könyvesbolt vélt összehangolatlansága mögött. Mert ugyan miként is érezhetné át a nebuló Odüsszeusz húszéves bolyongásának viszontagságait, ha nem kéne neki is bolyongania az Odüsszeiáért egyik üzletből a másikba, nem kéne telefonálgatnia ismerősöknek, rokonoknak, nem fanyalodna rá, hogy még Emma nénit is meglátogassa Kispesten, akivel pedig épp húsz éve van haragban a család? Mi edzené meg jobban lelkileg a kamaszt, mint az, hogy előtte majd akkora akadályok tornyosulnak, hogy végre összekerüljön a „kötelezővel”, mint a veronai szerelmesek Rómeó és Júlia előtt. Hasonlóan tanulságos a szitu Tatjána és Anyegin esetében. Julien Sorelről már nem is beszélek, hisz a fickó is a saját kárán tanulta meg, hogy hiába ölt benne testet a feltörekvő polgárság, azért neki sem repül mindig a sült galamb a szájába …

Engem csak egy dolog aggaszt. A jelenleg divatozó kisvállalkozás. Biztos vagyok benne, hogy rövidesen megalakul néhány önálló gazdasági kisvállalkozás elvetemült irodalmárokból, akik jó áron „puskákat” gyártanak a kötelező, de hiányzó remekművekből. Persze, ez még mindig jobb, mintha a tévé csinálna belőlük sorozatot, lásd Móricz Rózsa Sándorát, vagyis az Egri csillagokat vagy a Névtelen várat …

Kürti András

Micsoda ötlet!

Az ember ne kapkodja el a véleményét, mielőtt nem gondolkodik kétszer is azon, hogy jogosan bosszankodik-e, vagy csak azért, mert így kényelmes?

Mondok rá jó példát:

Szombaton megyek a közértbe, még ebéd előtt, de már zárva találom. A másodikat is, a harmadikat is. Könnyű lenne máris bosszankodni, de nem sietem el. Bizonyosan elolvashatom majd valahol, miért jó nekem, hogy szombaton tíz élelmiszerboltból csak egy van nyitva. Majd holnap keresek egy ügyeletes nyitvatartót.

Másnap keresem is a nyitvatartót, de csak nem találom. De nem vagyok ötéves, hogy bosszankodjam, azt én megválogatom, hogy mitől menjen fel az agyvérzésem, nem pocsékolom el egy vasárnapi közértre. Holnap hétfő lesz, hibátlan munkanap. Holnap megyek a közértbe.

Megyek a közértbe hétfőn, de zárva van. A második is, a harmadik is. *Hétfőn, ebéd után bezárnak a közértek, ábécék, csemegék.* Erre nemhogy ordítozni kezdenék, még ott a közért előtt, lilába mártott arccal, de lelkesen így kiáltok: Micsoda ötlet! Micsoda pompás elgondolmány!

Hogy miért? Mert minden maradékot elfogyasztunk a konyhában, ami még maradhatott péntekről: száraz kenyeret teában, tejet aludttában, gyomornak hív orvosság, túltápláltaknak a jóisten egyenes áldása. Továbbá: nem költünk hétfőn élelemre, amely 14%-os kosztpénz-megtakarítás hetente. Micsoda gazdaságos, egészséges zárvatartás!

S hogyha valaki azt hinné, hogy az egészségére váló rendelkezést az élelmiszerboltok hétfői nem-árusításáról majd megkerüli, és csak azért is hízásnak indul még kedd előtt, az ne higgye, hogy jóllakik majd egy útszéli csárdában!

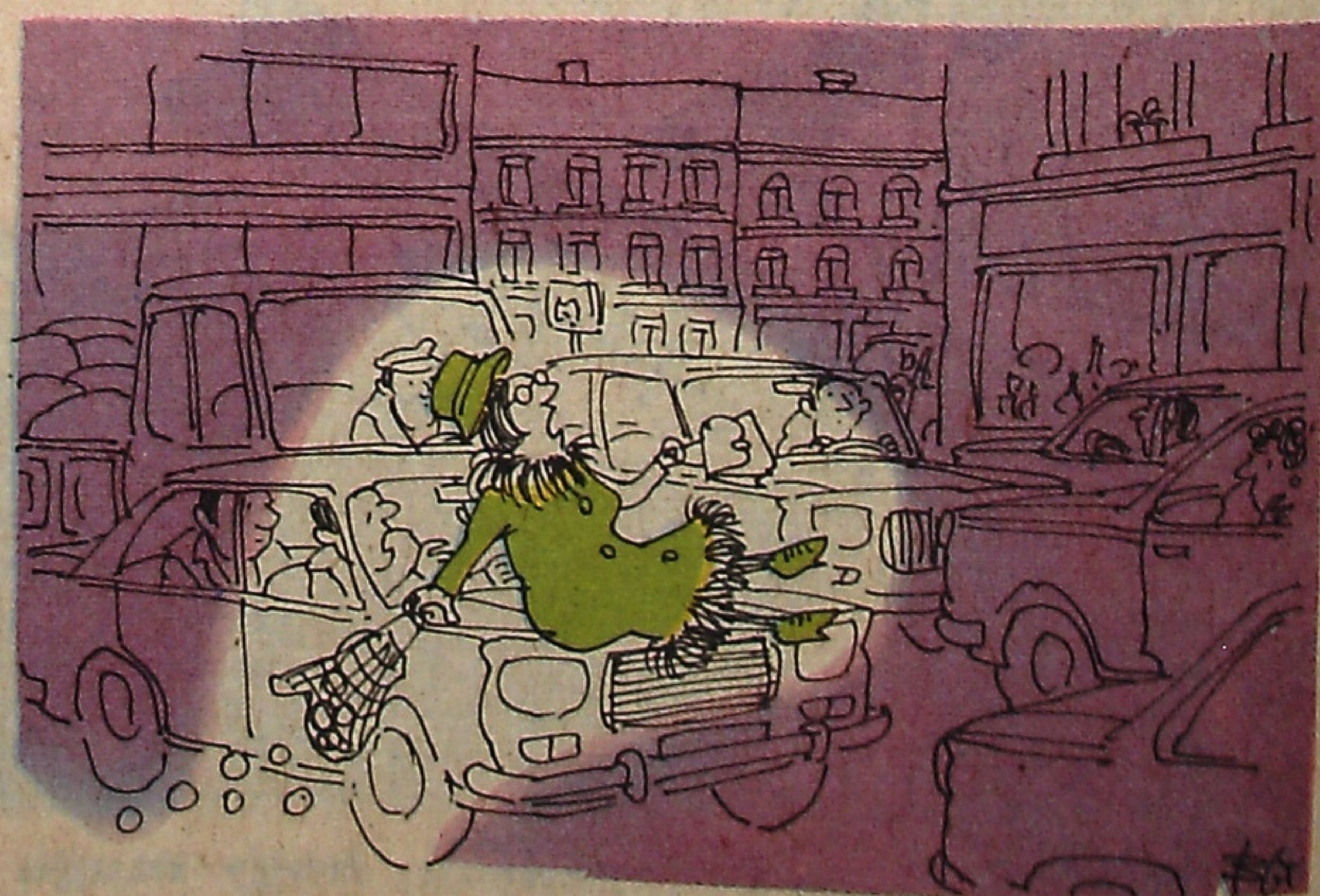
Országunkban ugyanis – jobbról balra és északtól délre – minden útszéli csárdának hétfőn van a szünnapja.

Micsoda ötlet! Már a második!

Mert ötletekért mi nem megyünk a szomszédba!

Legfeljebb egy kis kenyérért, péntektől keddig.

Somogyi Pál

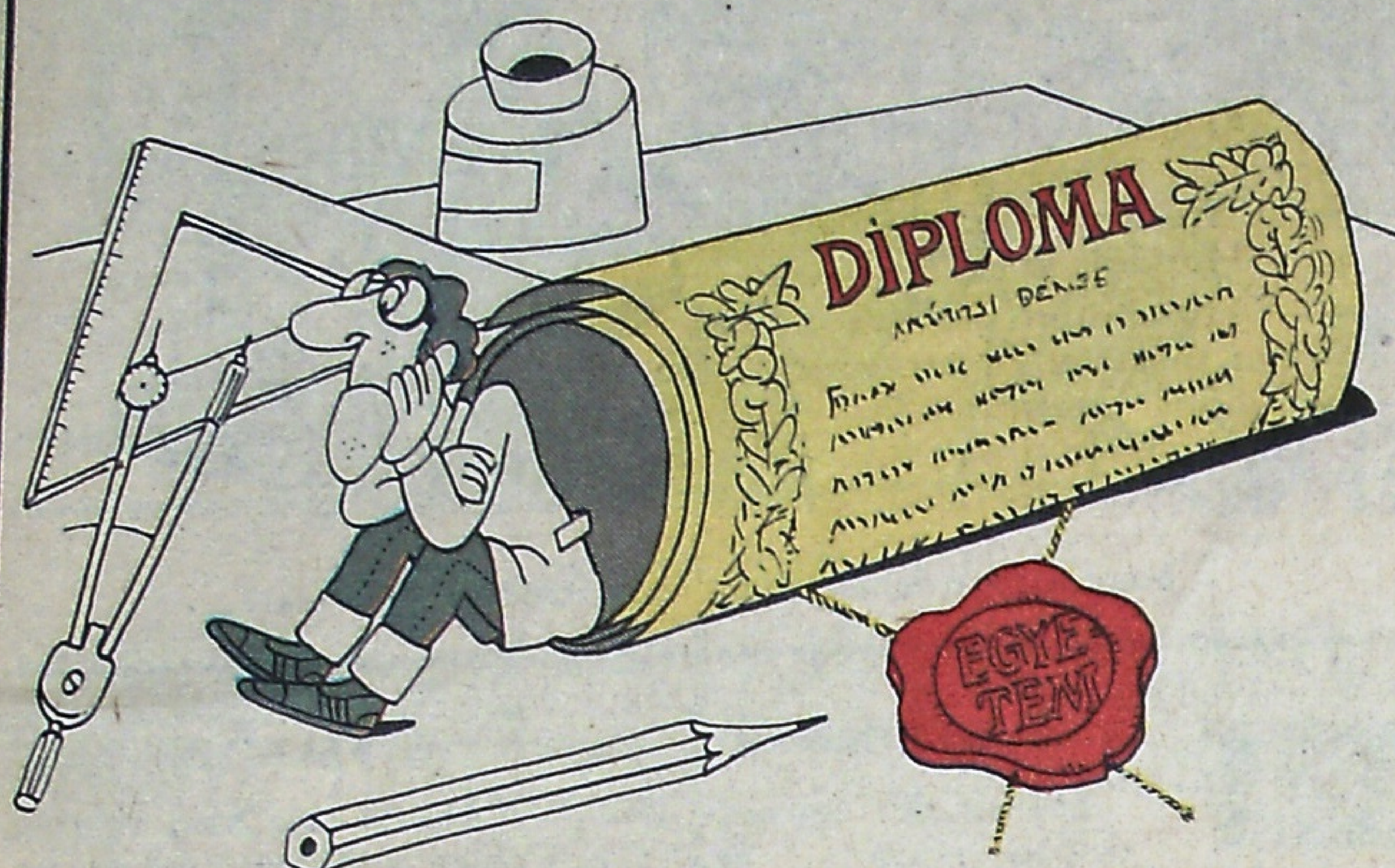

– Gondolhatta volna, lelkem, ha nem tudom megmászni az aluljáró lépcsőjét, akkor futni sem tudok!

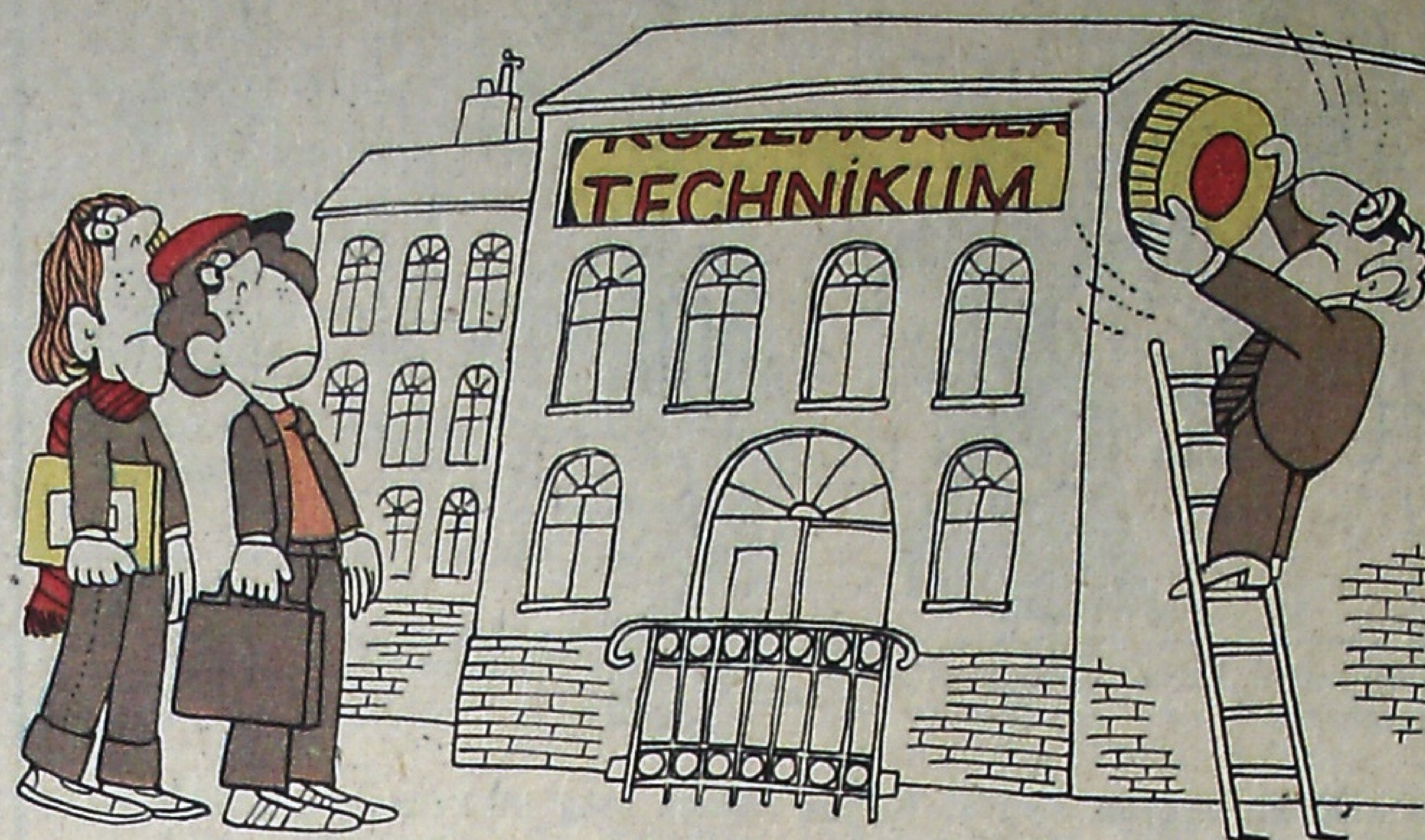
BALÁZS-PIRI BALÁZS:

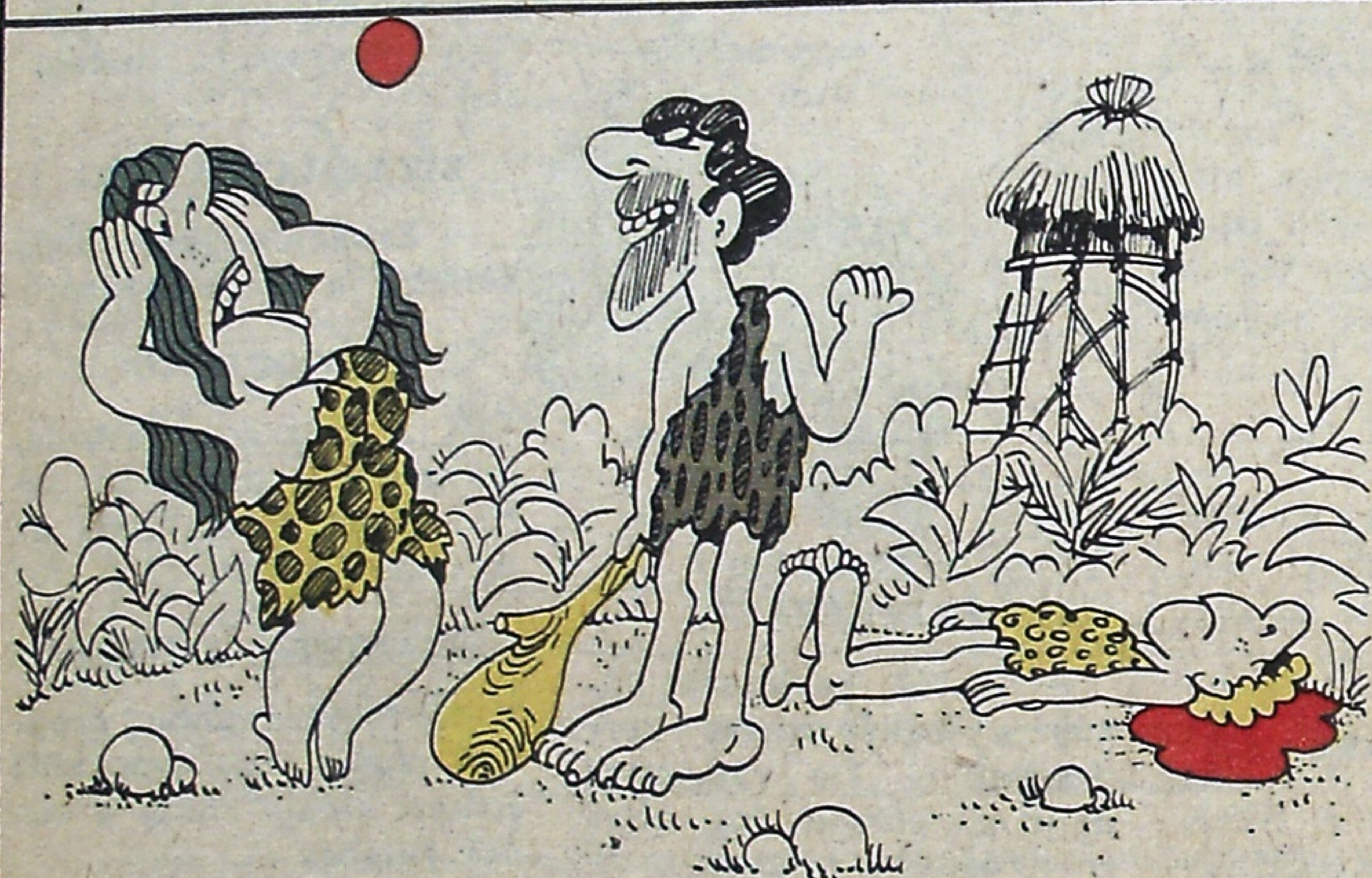
CSAK FIATALOKRÓL

PÁLYAKEZDÉS

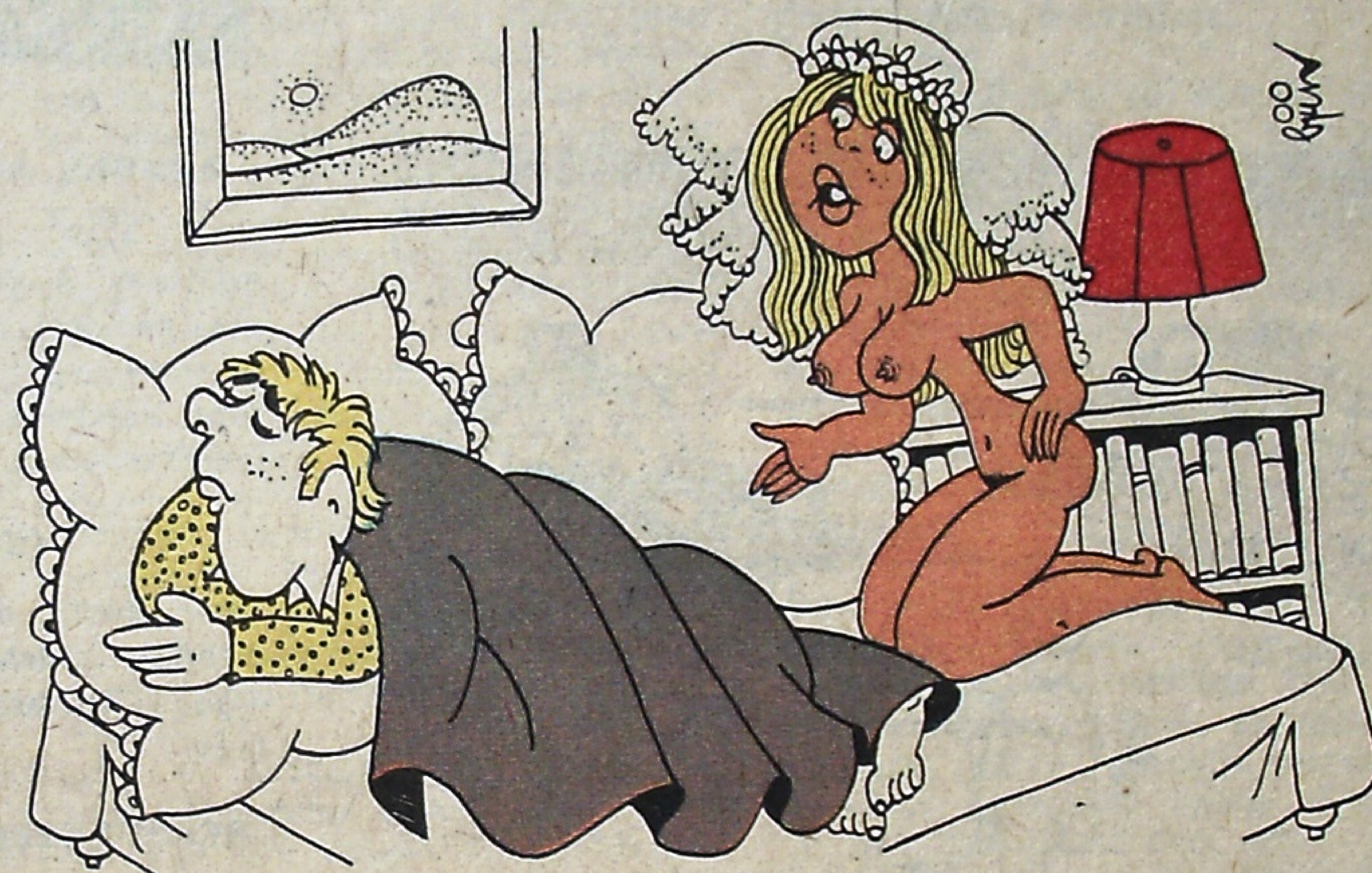

OKTATÁSI REFORM

– Nyugi, mutter! Csak lerendeztem a problémámat Abellel . . .

– Vedd tudomásul, Zsolt, hogy egyetlen nászéjszakám sem volt ilyen unalmas, mint ez!

ELLENSZAVAZAT

A borostásképű öregember nyugtalanul feszengett a padon a biztonsági rendőrség folyosóján. Mi az ördögöt akarhatnak tőle, épéppen ma, amikor az egész város zászlódíszben úszik, az utcasarkokon kipirult arcú fiatalok lejtik a csumicsányt, a haza népi táncát, éltetik a holnapi parlamenti választásokat és Guzma Guzmu elnököt (népünk rajongva szeretett vezérét, hogy az Isten sokáig éltesse! — tette hozzá magában az öreg). Sebesen járt az agya, nem csinált-e valami rosszat, nem hajtotta-e az ellenség malmára a vizet. Nehéz dolog ez a politika! — sóhajtott az öreg, hanem már hívták is befelé a kihallgató szobába.

— Nos, Andró apó, foglalj helyet! — nyájaskodott a főhadnagy.

Ez nem kezdődik rosszul, gondolta az öreg. Nem rossz emberek ezek, keményöklű gyerekek, de nekik is megvan a maguk baja. Mondják sok az ellenség mindenfelé.

— Hát, hogysmint vagy apó?

— Hála népünk rajongva szeretett vezérének Guzma Guzmu elnöknek, csak megvagyogatok . . . — szólt csendesen.

— Azt hallottam, a gyomrod rendetlenkedett . . . — aggódott amaz.

— Megoperáltak. Most már csak a szelek kínoznak, kérem tisztelettel, de hála népünk rajongva szeretett vezére, Guzma Guzmu elnök útmutatásainak, azok is csak eltávoznak.

— Ezek szerint holnap szavazhatsz?

— Mi az, hogy! Leadom a voksomat az Össznépi Banzáj jelöltjeire és személy szerint Guzma Guzmu elnökre, népünk raj . . .

— Jól van, Andró apó, jól van. De most másról van szó. Te holnap a Banzáj jelöltjei és az elnök *ellen* fogsz szavazni . . .

(Ravasz fickó ez — hunyorgott az apó — érti a dolgát. De engem sem ejtettek a fejem lágyára . . .)

— Mármint hogy én? Soha! Inkább levágatnám a kezemet . . .

— Márpedig ellenszavazó leszel, öreg. Ez a kívánságunk. Sőt személy szerint Guzma Guzmu elnök . . .

— Ezt kérné tőlem a rajongva szeretett . . . a halhatatlan? Nem hiszem!

— Figyelj ide, öreg. Ez a magasabb politika. Népünk egyemberként, vállvetve, kart karba öltve, soha nem látott egységben sorakozik fel az elnök mögött. Nekünk nem arra kell agitálnunk, hogy rá szavazzanak. Ezt mindenki megteszi. Hanem, hogy akadjon *egy* ember, egyetlen egy ember, akármilyen pici kis ember, aki ellene szavaz. — De senki nem vállalja. Márpedig, ha nem lesz ellenszavazat, a külföld kígyót-békát kiabál ránk, hogy ez nem demokratikus választás. Valakinek fel kell áldoznia magát . . .

Az öreg, a tiszt ámulatára, ököllel az asztalra csapott:

— De az nem én leszek! Nekem az elnök nemcsak rajongva szeretett vezérem, de mindenem. Az apám, az anyám, a bácsikám, az ángyikám . . . Nem és nem!

A tiszt szeme összeszűkült.

— Vigyázz apó, vannak más eszközeink is . . . — Megnyomott egy csengőgombot az asztalon. Ragyásarcú hústorony lépett be. A főhadnagy kiadta a parancsot:

— A szokásosat!

A ragyás lekent egyet az öregnek. A főhadnagy föléhajolt:

— Utálod-e már végre szeretett elnökünket, igen, vagy nem?

— Nem! — nyögte az öreg. — Különben kitetszett hagyni azt, hogy „rajongva" . . .

— Talpalás! — utasította főhadnagy a legényt.

— Nem akarsz élni a szabadsággal, te vén hülye! Nesze!

— Jaj! De akarok . . . Nem, mégsem . . .

— Nem szavazol ellenünk? Vagyis ellenünk szavazol? Tetszik a rendszer? Vagyis nem tetszik a rendszer?

— Ne-e-m . . . Vagyis nagyon tetszik . . . De én nem akarok . . .

— Te buta vénember! Mit tudsz te a választásokról? Majd én kiverem belőled az ellenszavazatot . . . Hajlandó vagy már?

— Jaj-jaj . . . igen . . . illetve nem . . . Illetve, igent mondok a nem-re. Ha muszáj . . .

A főhadnagy intett, hogy elég lesz.

— Hozzátok rendbe, aztán holnap mehet szavazni. De fehér ing, nyakkendő legyen rajta!

A tiszt leroskadt a székbe és a holnapi választás sikerére gondolt, amit megtetéz, hogy lesz egy ellenszavazat. Letörölte az arcáról a verítéket és azt gondolta:

— Hű, de rohadt nehéz dolog ez a demokrácia!

Novobáczky Sándor

VILMA NÉNI

– Kíváncsi vagyok, hogyan tudják nálunk még tökéletesíteni a válaszfásokat!

TÉLI VÁROS

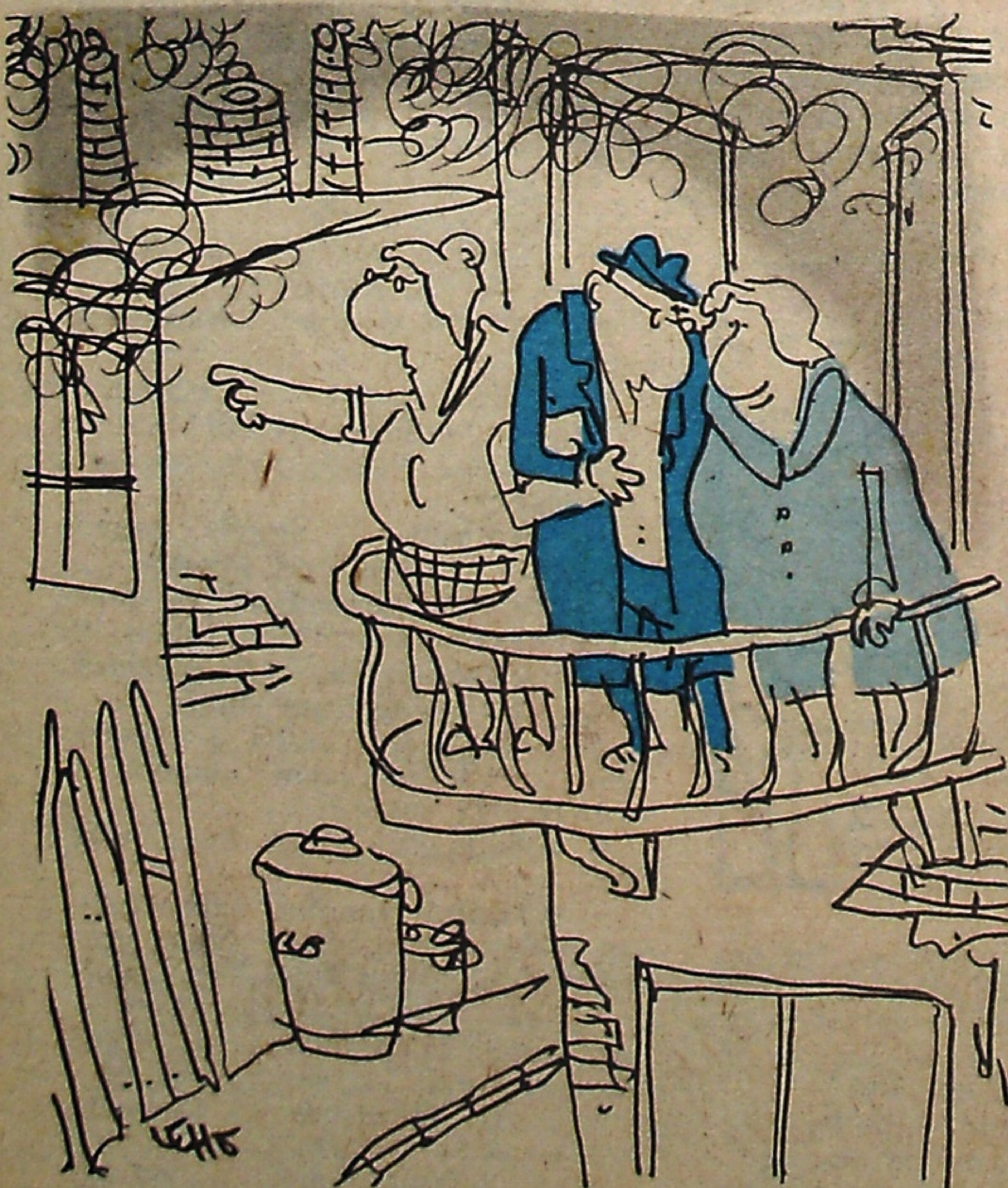

– Meglátszik a leheleteden, hogy zöldövezetben laksz . . .

VIADAL

LAKÁSCSERE

– Ez az, amire vágytunk! Rossz levegő, pocsék kilátás, a havi bére nyolcvan forint!

SZILÁNKOK

RENDES ASSZONYKA

— Este, mikor hazamentem, a feleségem hitvesi csókkal és forró bablevessel várt. Egy szóval sem kérdezte, hol voltam negyven évig.

CÉL

— Most, hogy elértem minden elérhetetlen célt, olyan unalmas lett az életem.

BECSÜLETES REKLÁM

PRÓBÁLJA KI A STIX BŐRÁPOLÓ KRÉMET! MÁR EGYSZERI HASZNÁLAT MEGGYŐZI ÖNT, HOGY NEM ÉRDEMES!

MENYASSZONYTÁNC

A menyasszonytáncnál a kalapba szépen összegyűlt a válási költség.

KETTESBEN

Szeretnék egyszer kettesben maradni ezzel a nővel. Bizalmasan, négyszemközt megmondanám neki, hogy látni sem bírom.

JÓAKARÓ

— Uram, van egy cigarettája?

— Parancsoljon.

— Nem kérem. Sőt maga is dobja el!

TERMELÉSI ÉRTEKEZLET

— Tessék, kartársak, várom a legkényesebb kérdéseket is. De válaszolni majd az utódom fog, mert én nyugdíjba megyek.

SZERENCSE

— Váratlan szerencse ért. Tegnap elvesztettem a pénztárcámat.

— Hol itt a szerencse?

— Csak ma kapok fizetést.

FELHÍVÁS

Akivel még nem vesztem össze a kollégák közül, kérem jelentkezzenek nálam, hogy pótoljam a mulasztást.

BIZALMATLANSÁG

— Esküdjön meg, hogy betartja a becsületszavát!

SZIGORÚSÁG

— A volt feleségem felelősségre vont, miért járok olyan későn haza az új feleségemhez.

HUMANISTA JEGYÜZÉR

— Felvásároltam negyven jegyet, de nem volt szívem eladni ehhez a vacak filmhez.

KERESET

— Pert szeretnék indítani gyermektartásért.

— Ki a gyerek apja?

— Majd keresek valakit a telefonkönyvből.

Galambos Szilveszter

– Jellemző, hogy a versenytárgyaláson csak egy ilyen vacak „vadvendéglőt" tudtál megkaparintani!

Heti tanácsunk:

Közlekedjünk kerékpáron, csak láncainkat veszthetjük.

– Észnél legyünk! Én most nem maradhatok ki a csapatból, a bíró a sógornőmnek udvarol.

ÜNNEPEK ELŐTT

– Csak nem valami meglepetés az asszonykának, Kovács szomszéd?!

Végre nemcsak az árakat emelik, hanem a béreket is. A lakbéreket.

AZ ÖRÖKRANGADÓ

Azt mondja az ifjú Jolán az ifjú Ferdinándnak még jóval az esküvő előtt:

— Szólj anyádnak, hogy adják el a kulipintyót és vegyenek nekünk egy lakást.

— Miért?

— Mert akkor majd nem mi lakunk náluk, hanem ők laknak nálunk.

— Az nem mindegy?

— Hülye!

Nem sokkal később meg azt mondja az idős Aranka az idős Rezsőnek.

— Azért főnyeremény, hogy nem a gyerekek költöznek hozzánk, hanem mi költözünk a gyerekekhez.

— Miért?

— Mert akkor nem mi felelünk őértük, hanem ők felelnek miértünk.

— Az nem mindegy?

— Hülye!

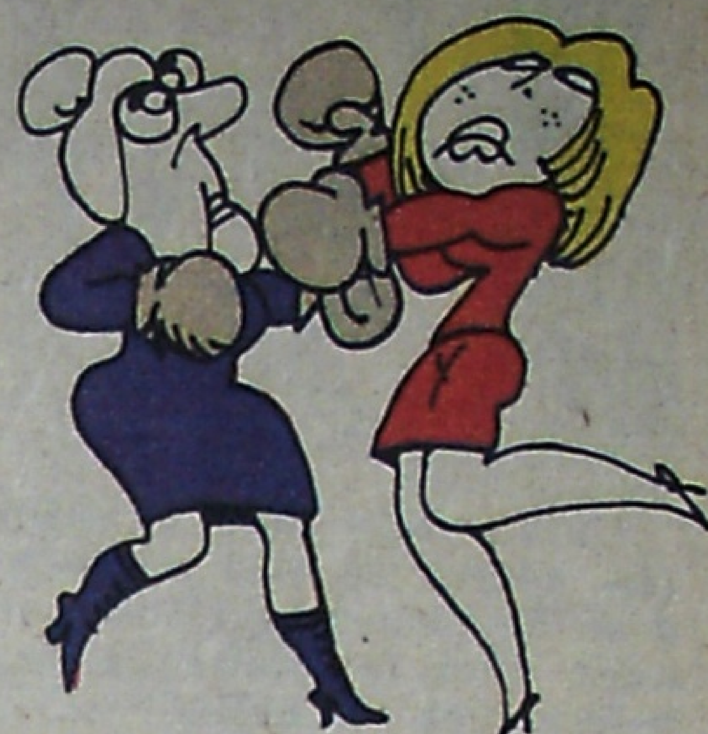
Viszonylag szerény fantáziával is elképzelhető, hogy ezek után mennyei harmóniáról alig lehetett szó meny és anyós, Jolán és Aranka között. Egy fia angyalszárny nem sok, annyi sem lebegett fölöttük. Jolán ledarálta az univerzális konyhagépen Aranka macskáját, Aranka az ősi rézmozsárban pozdorjává klopfolta Jolán kvarcóráját. Közben pedig vad buzgalommal rágták az öreg Rezső fülét. Aranka rágta balról, Jolán rágta jobbról, ami még átvitt értelemben is undorító lehetett. Szerencsétlen öreg Rezső elolvasott néhány misztikus kötetet és, amikor már mindkét füle tiszta egy csipke volt, hirtelen felordított:

— Elég!

És — amúgy jógi módra — máris transzba esett. Lótuszülésben a földre kuporodott, jobb kezének mutatóujját az orrára tette, a szemét kiakasztotta a tengelyéből, füle átlátszó lett, a feje meg lila, mint egy püspök.

A küzdő felek egy pillanatra meghökkentek, de amikor az öreg Rezső harmadszor dobta be a transzot, rálöktek egy lópokrocót és a lichthóf sarkába húzták. Az öreg Rezső így mindörökre kikapcsolódott a szuperhatalmak sorából s a harc újult szenvedéllyel lángolhatott tovább.

Aranka minden nap lefűrészelt egy-egy centit Jolán koloniál kredencének két átellenes lábából, Jolán pedig pálpusztai sajtot töltött Aranka fogpasztás tubusába.

Közben pedig szilaj állhatatossággal rágták az ifjú Ferdinánd fülét. Aranka rágta jobbról, Jolán rágta balról, ami változatosságnak változatosság volt, de étvágygerjesztőnek még képes értelemben is meddő. Szerencsétlen ifjú Ferdinánd beiratkozott egy artistaiskolába és, akkor már mindkét füle helyén ocsmány csutka meredezett, hirtelen felordított:

— Elég!

Azzal előkapta az eszcájgosfiók valamennyi kését és — pak-pak-pak — az ajtófélfába hajította.

A küzdő felek egy pillanatra meghökkentek, de amikor az ifjú Ferdinánd harmadszor mutatta be attrakcióját, az összes kést eladták pálinkáért. Ezzel az ifjú Ferdinánd, mint hatalmi tényező kvázi meg is szűnt, s a csata minden eddiginél lázasabb szakaszba érkezhetett.

Jolán rácsukta Arankára a mélyhűtő ajtaját, Aranka kivette Jolán ágyából a középső matracot. És közben egy idős és egy ifjú hód makacsságával rágták egymás fülét, ami már a porcogók miatt sem lehetett gusztusos dolog. Amikor a két fül jószerével már csak nosztalgia maradt, az idős Aranka felordított:

— Elég!

Azzal öt téglát rakott a hokedlira, nagy svungot vett és jobb keze élének egyetlen csapásával mind az ötöt eltörte.

De Jolán egy pillanatra sem hökkent meg.

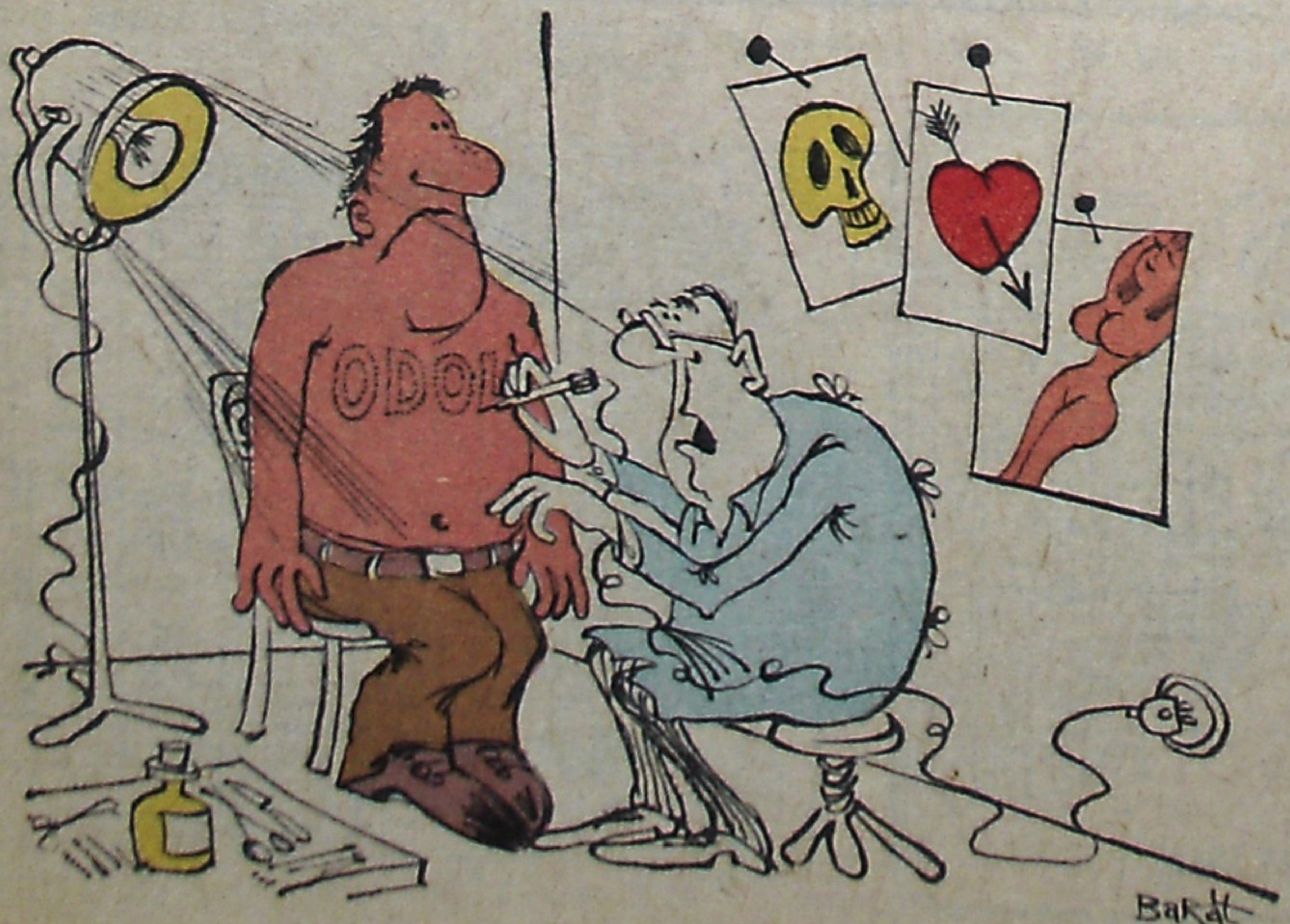
Akkor már hónapok óta rendszeres cselgáncs edzéseket tartott.

Jövőre az egész család elindul a Ki mit tud-on.

A kisegyüttesek különleges kategóriájában szép sikerre számíthatnak.

Peterdi Pál

NOSZTALGIA

SIKERES GYÓGYMÓD

– Mondtam, hogy ettől a gyógyszertől egyszerre megjön az étvágya . . .

Ülök a tévé előtt...

Ülök a tévé előtt és lelkesen nézem az első magyar—amerikai koprodukcióban készülő film felvételeit. Lelkesedésemnek hazafiúi jellege van: a film kiváló rendezőjétől arról értesülök, hogy ez a nagyszabású film milliárdokat fog hozni nekünk, ami forintban is nagy pénz. A film szereplői szügyig vízben alakítják szerepüket, csakúgy, mint az operatőr és a segédszemélyzet, áldozatos munkájuk valóban tiszteletreméltó. Ám amikor a rendező hangos szóval arra utasítja a kellékest, hogy készítse elő a vérpatront, lelkesedésem alábbhagy.

Vérpatron. Először hallom ezt a szót, de — mert roppant okos vagyok — értem, hogy mit jelent. Fiolába zárt paradicsomlé, vagy más piros folyadék, amit a film valamelyik hőse majd a szájába vesz és a kellő időben szétharap, esetleg szétnyom a szíve táján, hogy halálos sebéből ömöljön a vér. Ezt én nem kedvelem. Mármint hogy azt, ha beavatnak a filmkészítés kulisszatitkaiba. Adja az ég, hogy a film valóban milliárdokat hozzon, de az én forintjaim ebben nem lesznek benne. Mert nekem — sajnos — a legdrámaibb és a leghősibb halál pillanatában a vérpatron fog az eszembe jutni s ettől minden illúzióm szertefoszlik. Én a pénzemért igazi vért akarok látni a moziban s ha tudom, hogy csak paradicsomléről van szó, akkor inkább elmegyek egy másik moziba, ahol zavartalanul megrendülhetek a hős szomorú halálának láttán, mivelhogy nem avattak be a svindlibe.

Barátunknak, az ugrifüles Petrocellinek legújabb kalandját nézegetve lenyűgöz, hogy odaát, túl az Óperencián, minden utcai telefon pompásan működik, sőt hívható is. Ideát viszont, a mi házunk táján nem rabolnak embert. Odaát rossz a közbiztonság, de jó a telefon. Minálunk jó a közbiztonság, de tíz nyilvános telefon közül nyolc nem működik. Végeredményben meg lehetünk elégedve.

* * *

Van már vagy három hete, hogy a Stúdió 82 foglalkozott a Nemzeti Színház ifjúsági előadásának botrányos körülményeivel, de újra meg újra az eszembe jut, ami — ugyanebben a tárgykörben — az egykori Úttörő Színházban történt, az ötvenes évek legelején. Az ifjúság már akkor is mód felett pajkos volt és zavarta az előadást, magyarán: minősíthetetlenül viselkedett. U-szögeket lőttek a színpadra (egy bele is állt A. N. művésznő combjába), hogy egyebeket ne is említsek. Nos, hogy példát statuáljon, az ügyeletes rendező fülöncsípte az egyik srácot s a második felvonás előtt kivitte a függöny elé.

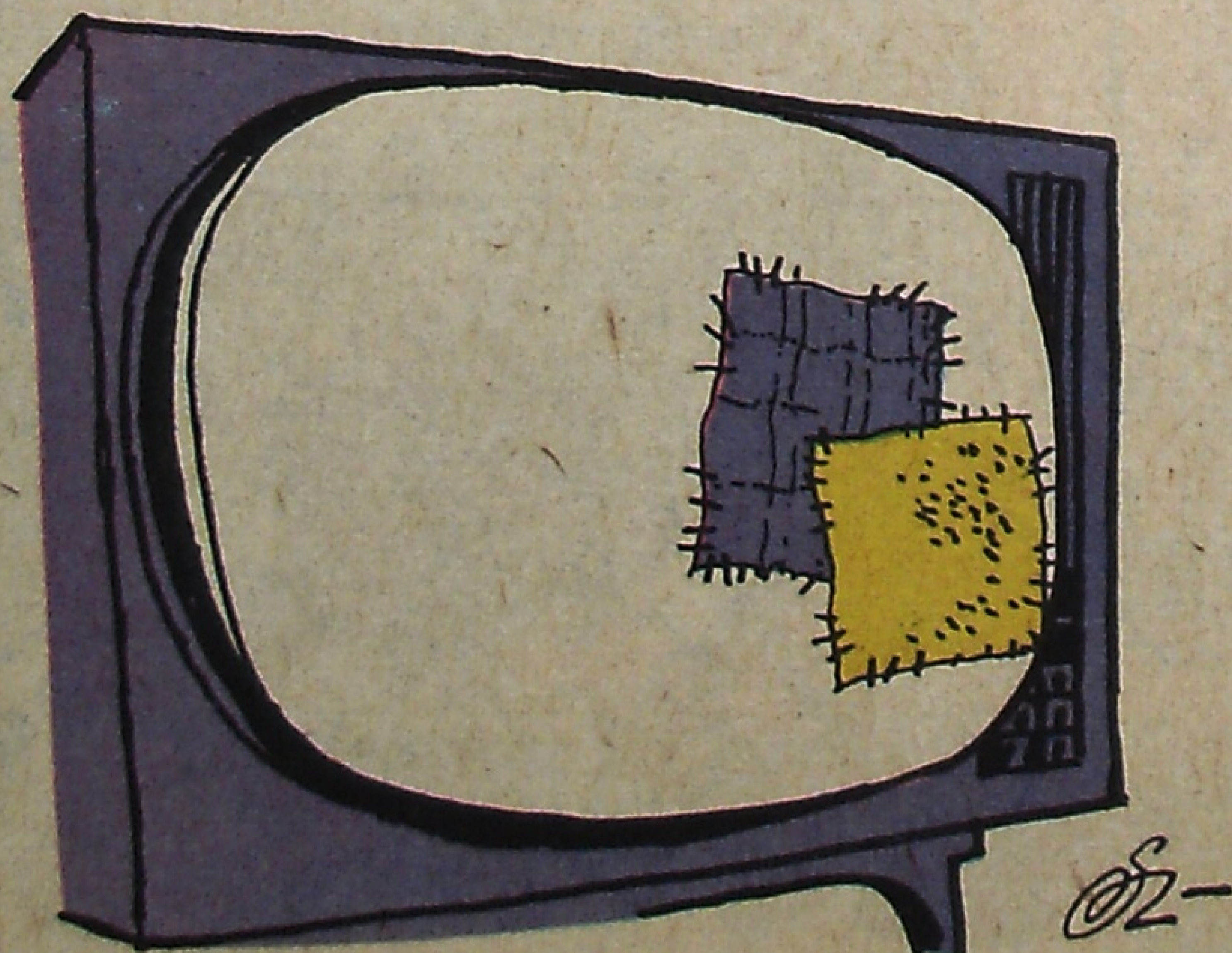
— Ide figyeljetek! — harsogta —, ez a társatok az előadás alatt almacsutkát dobott a színpadra! Feleljetek: mi legyen a büntetése?

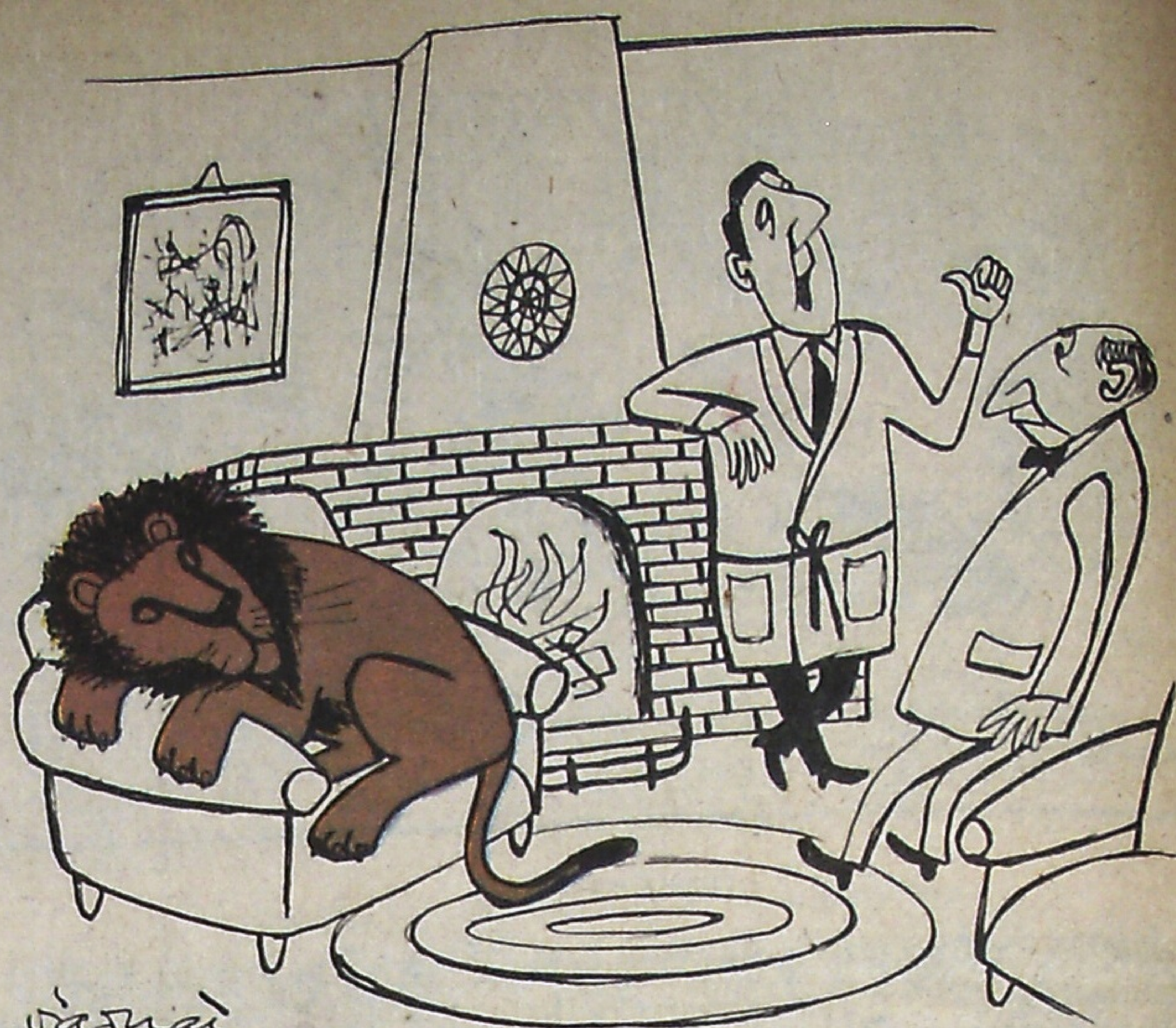
S a tíz év körüli fiúcskák lent a nézőtéren egy emberként zúgták: „Halál!"

A Stúdió 82-ben látott és hallott ifjú nézők csak nyeglék és cinikusak voltak. A fejlődés tehát letagadhatatlan.

Tabi László

SZEGÉNYES MŰSOR

— A szomszédok úgy felvágtak a perzsamacskájukkal, hogy én sem hagyhattam magam!

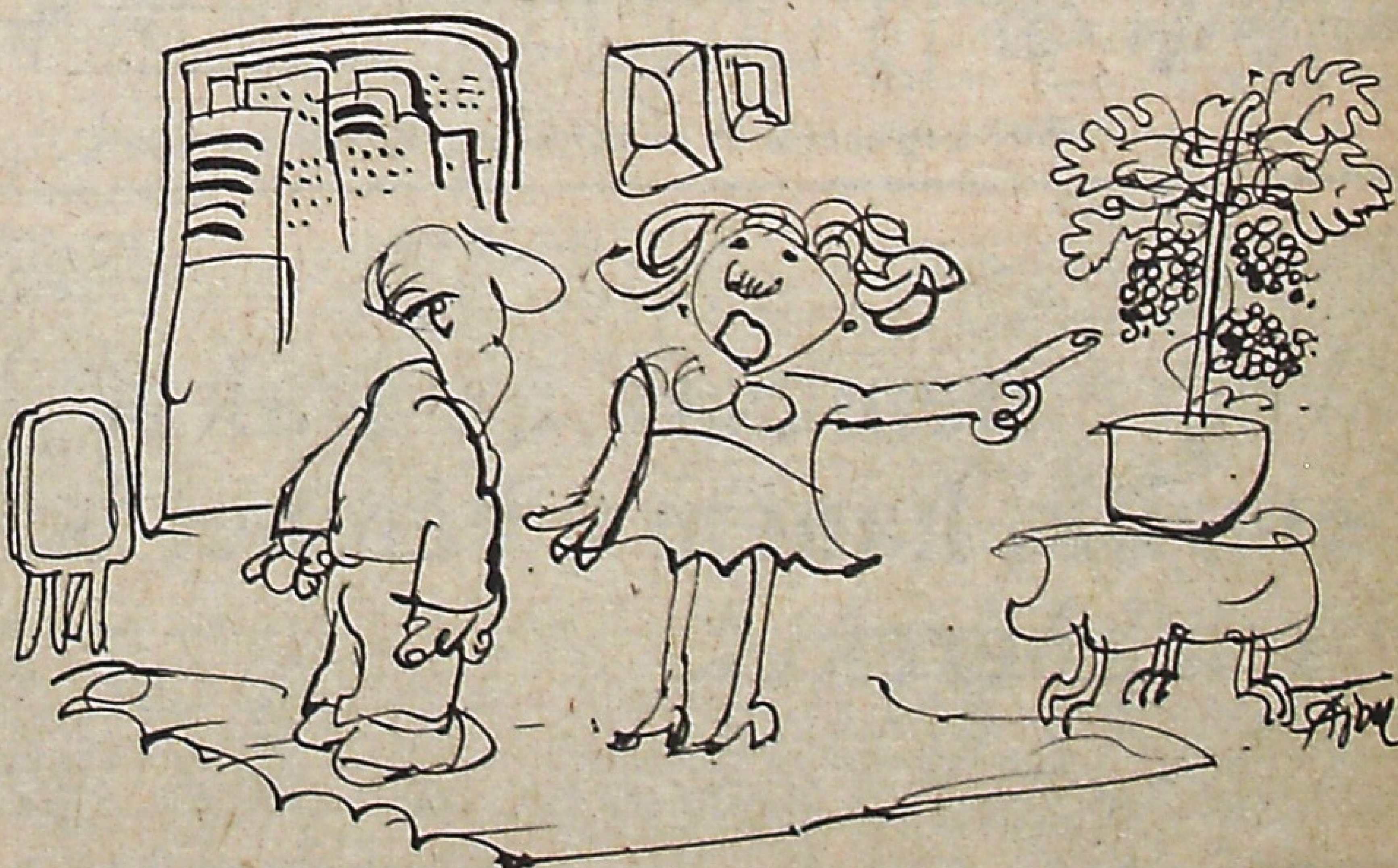
HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Kovács, a szenvedélyes keresztrejtvényfejtő, elmegy egy szemorvoshoz:

— Doktor úr, legyen szíves vizsgálja meg a szememet, mert nem jól látok. Valószínűleg a sok keresztrejtvényfejtés ártott meg.

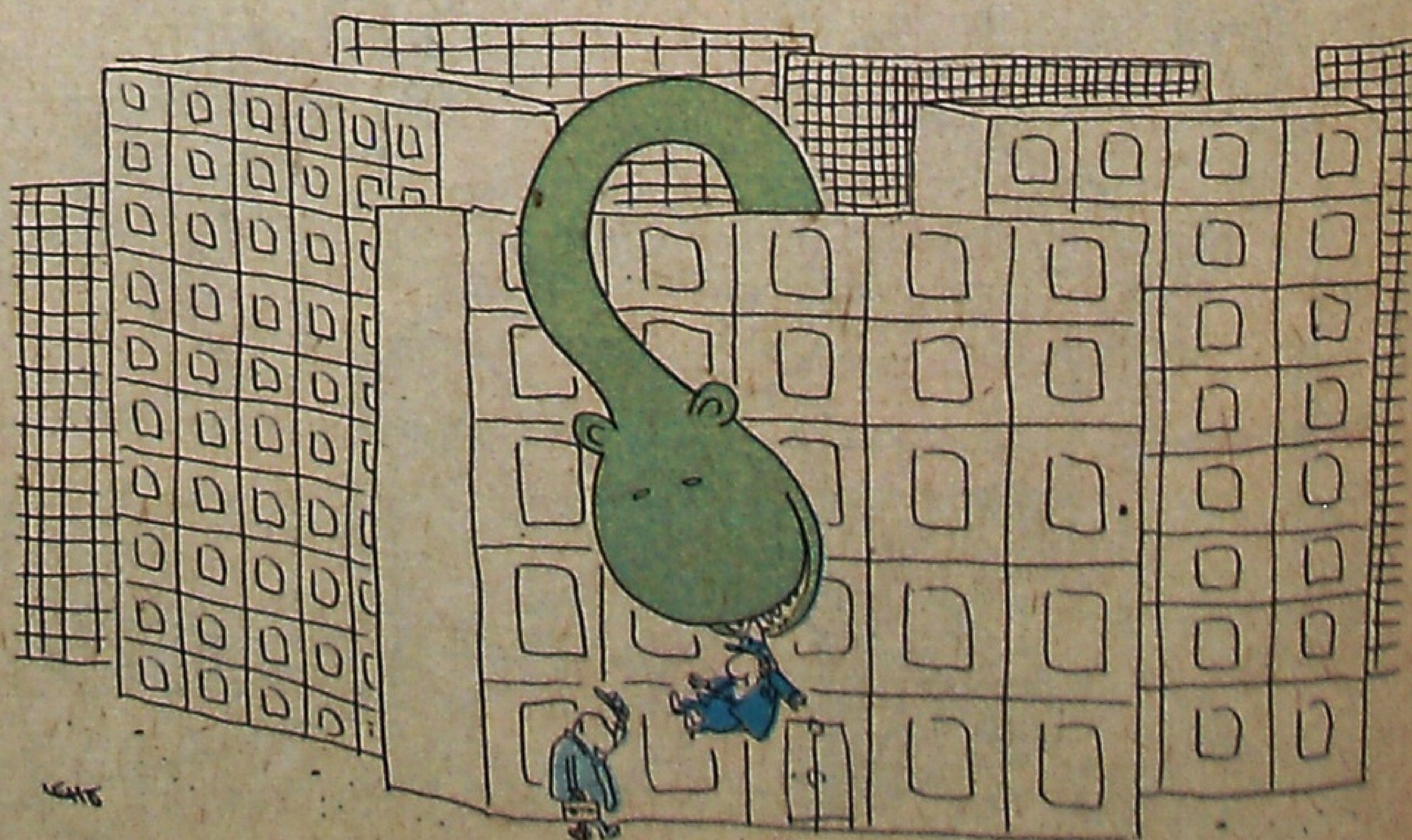
— Hogyhogy?

— Az egyik szememmel csak vízszintesen, a másikkal pedig csak függőlegesen tudok olvasni.

— Ne is ábrándozz, hogy a szüretre meghívjuk az összes rokonodat!

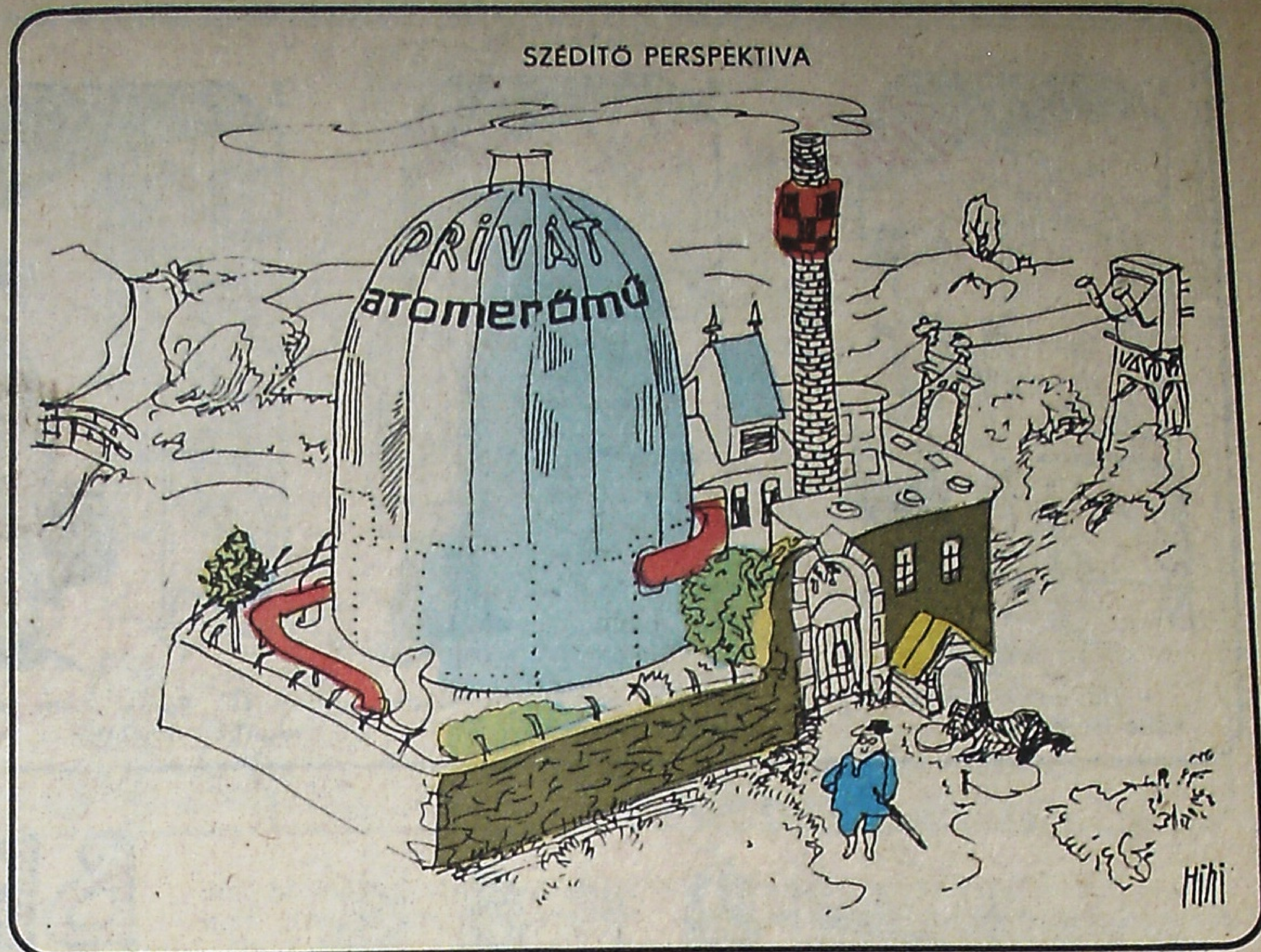
KÖZÖNY

KISVÁLLALKOZÁS

SZÉDÍTŐ PERSPEKTÍVA

SÉTÁLGATÓ ZSAROK

Sir Archibald Scott főfelügyelő kitartó, mindazonáltal lezser léptekkel rótta a New Scotland Yard folyosóit. Valami kettősség volt rajta megfigyelhető. Arcán derű ömlött el, miközben homlokát gond redőzte.

Hűséges beosztottja, Every Greenwood őrmester aggódva lépett oda hozzá.

— Csak nem a Soho-i peep show-k pénzbedobós automatáinak rejtélyes kifosztása foglalkoztatja az elméjét oly intenzíven, uram? Avagy tán a vasárnapi wembley-i agárderby tippjein töpreng ily elmerülten?

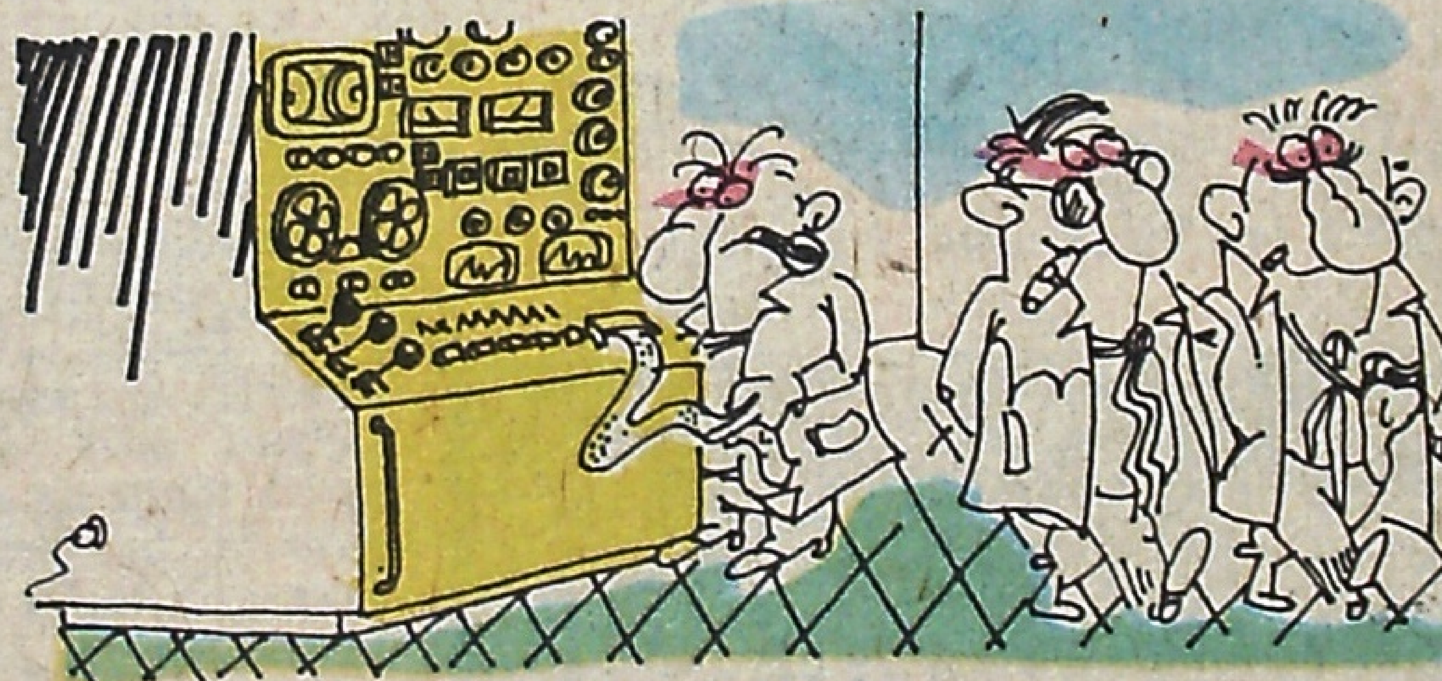
— Trenírozok, őrmester.

— Ezt hogy értsem, uram?

— Maga persze nem hallott a legutóbbi magyar krimifilmről. Nyom nélkül — ez a címe. Magyar hozzátartozóim számoltak be róla egy hosszú levélben. Abban a filmben sétálgatnak így a nyomozók a kapitányság folyosóin Budapest háztetőivel cirka egymagasságban. Miként hajdan az ógörög peripatetikusok. Ne haragudjon, őrmester, megint elővett a humán műveltségem... Szóval, pesti kollégáim teljesen új nyomozati módszert vezettek be. Nem a forró nyomon indulnak el, hanem a folyosón. De csak úgy szépen, lazán, sétagaloppban. Nem törik magukat, mint mi, nem vacakolnak ujjlenyomatokkal, nem bajlódnak besúgókkal, nem razziáznak bűntanyákon, nem hajszolják a gyanúsítottakat. Á! Csak kószálnak a folyosókon, tízóraiznak, kávézgatnak, s épp csak néhány felületes következtetést vonnak le a bűnesetekből.

— De hát így soha nem jutnak nyomra, uram.

— Nyomra jutnak. Illetve nem is ők, hanem a számítógépeik. Abba táplálnak be mindenféle általuk jellemzőnek vélt adatot. A számítógép-központ aztán fokról fokra kihalássza nekik az összlakosságból a tetteseket.

— Hogyan, uram?

— Kizárásos alapon. A detektívek olvasni tudnak a gépek jelzéseiből. Ezekből kiindulva — hogy csak egy példát mondjak — elsőnek a kínai hajószakácsokat, a következő lépcsőben a harántcsíkos blézert viselőket, utána a Fertő tó partján hajnalpírban andalgó hajadonokat szűrik ki a gyanúsítottak köréből. és így tovább. Mígnem a folyosón spacírozva el nem jutnak a keresett gazfickókig. Akik persze ez idő alatt zavartalanul bűnözhetnek.

Sir Archibaldon enyhe remegés vett erőt.

— Hát így állunk, őrmester. Eddig, mi itt, a Themze partján azt hittük, fej kell a nyomozáshoz. De nem. Duna menti kollégáink bebizonyítják, hogy elsősorban láb kell hozzá. Ezért edzek én is. Jöjjön, tartson velem, őrmester. Meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt a szakmánk becsületéért.

Az őrmester igyekezett lépést tartani felettesével.

— Úgy értsem, uram, hogy dobhatjuk a fenébe mindazt, amit Sherlock Holmes, Magrait, Colombo, Derrick meg a többiek tudásban és tapasztalatban felhalmoztak nekünk, és ezentúl nyavalyás számítómasinákra kell bíznunk magunkat? Meg a lúdtalpainkra?

— Kettőig sem tud számolni, aki ezt nem látja.

— Akkor nem is loholok önnel tovább, uram. Inkább kilépek az én krónikus köszvényemmel a Scotland Yard kötelékéből.

— Mi már ne sokat ugráljunk, őrmester. Nyugdíjig kihúzzuk akár féllábon is.

— Meggyőzött, uram. De mondja csak, amíg Pesten azt a krimifilmet vetítik, a közönség ülve marad?

— Úgy tudom.

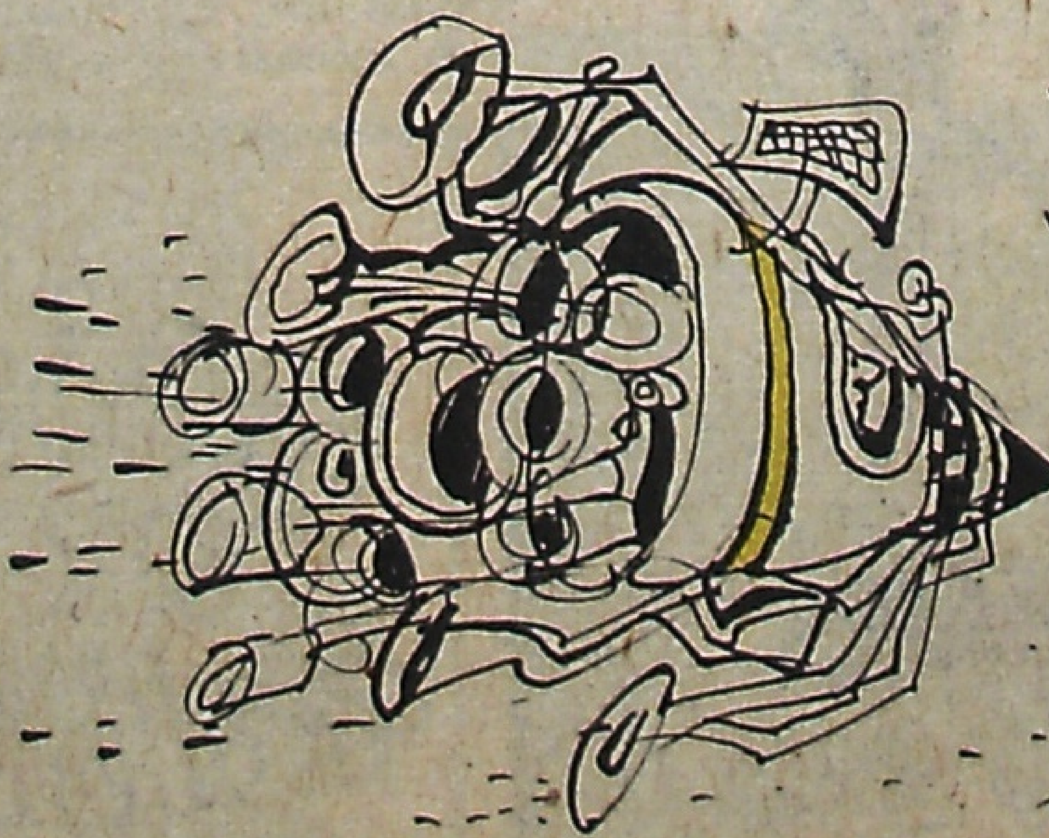
— De jó, hogy megnyugtat, uram. Akkor nyugodtan válthatok majd magamnak nyugdíjas mozibérletet. Már attól tartottam, hogy a krimiket ezentúl így, sétálgatva kell végignézni is...

Sas György

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI.......

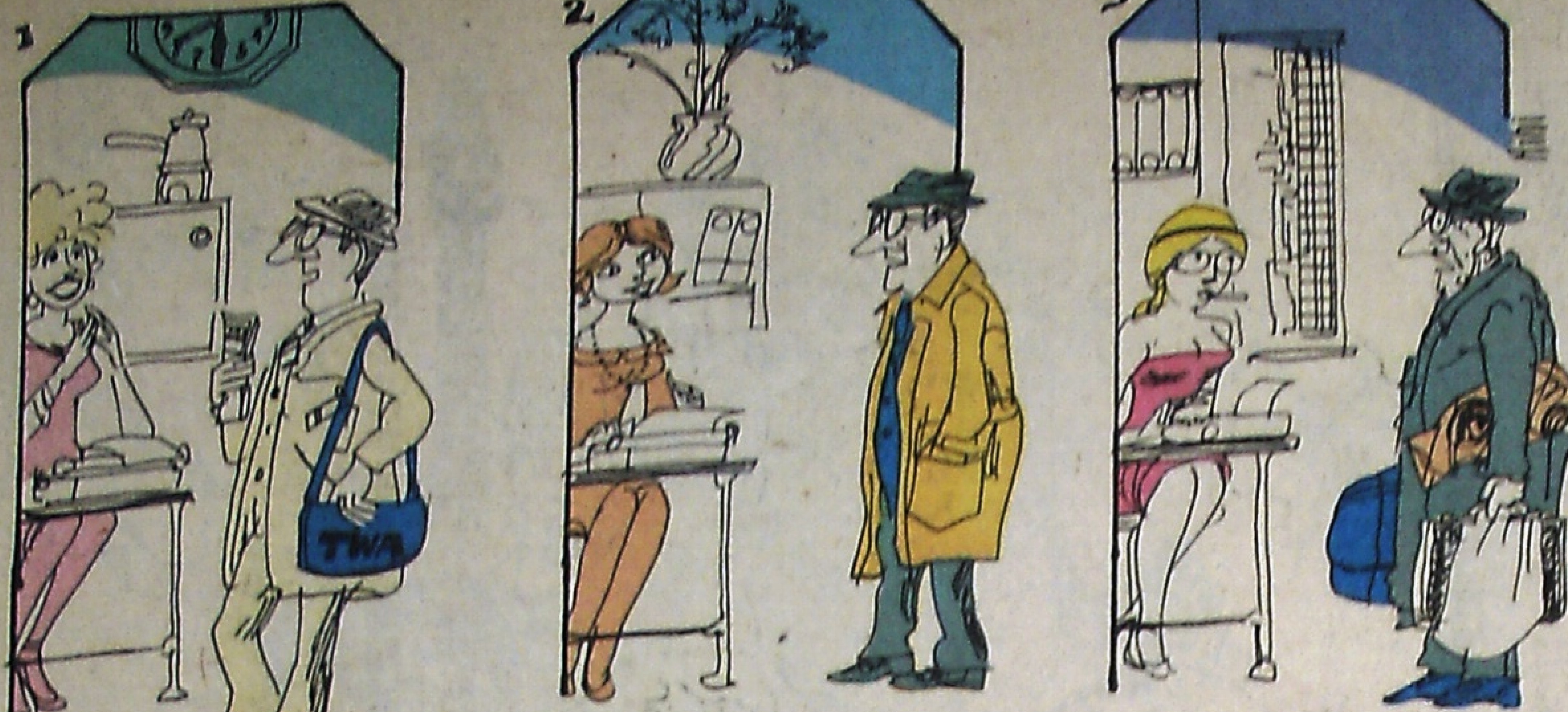
— Főorvos úr, a 15-ös beteg már teljesen magához tért — újságolja örömmel az ápoló.
— Miből gondolja, nővérke?
— Reggel óta nem hívja a feleségét!

— Mennyiért festené ki ezt a három szobát és a konyhát?
— Ötezer forintért.
— És ha én is segítenék önnek?
— Hétezerért!

– Fenét tudásszomj! Festenek a lakásban, azért vállalkoztam önként az útra.

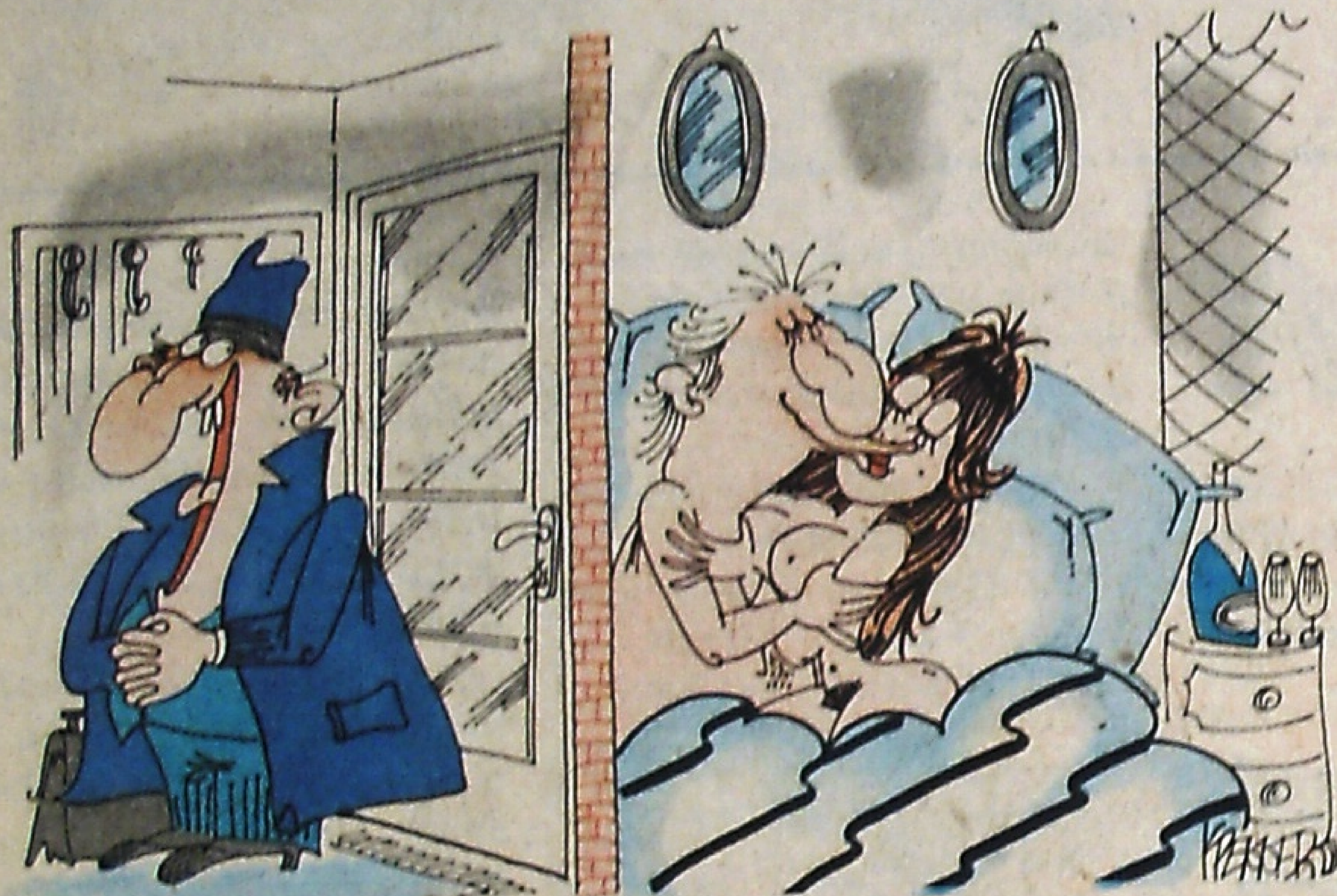
PÁLYAFUTÁS

1. – Ha valaki keres, Amerikába mentem.
2. – Ha valaki érdeklődne, ebédelni mentem.
3. – Ha valaki nem tudná, nyugdíjba mentem . . .

OKOS FÉRJ

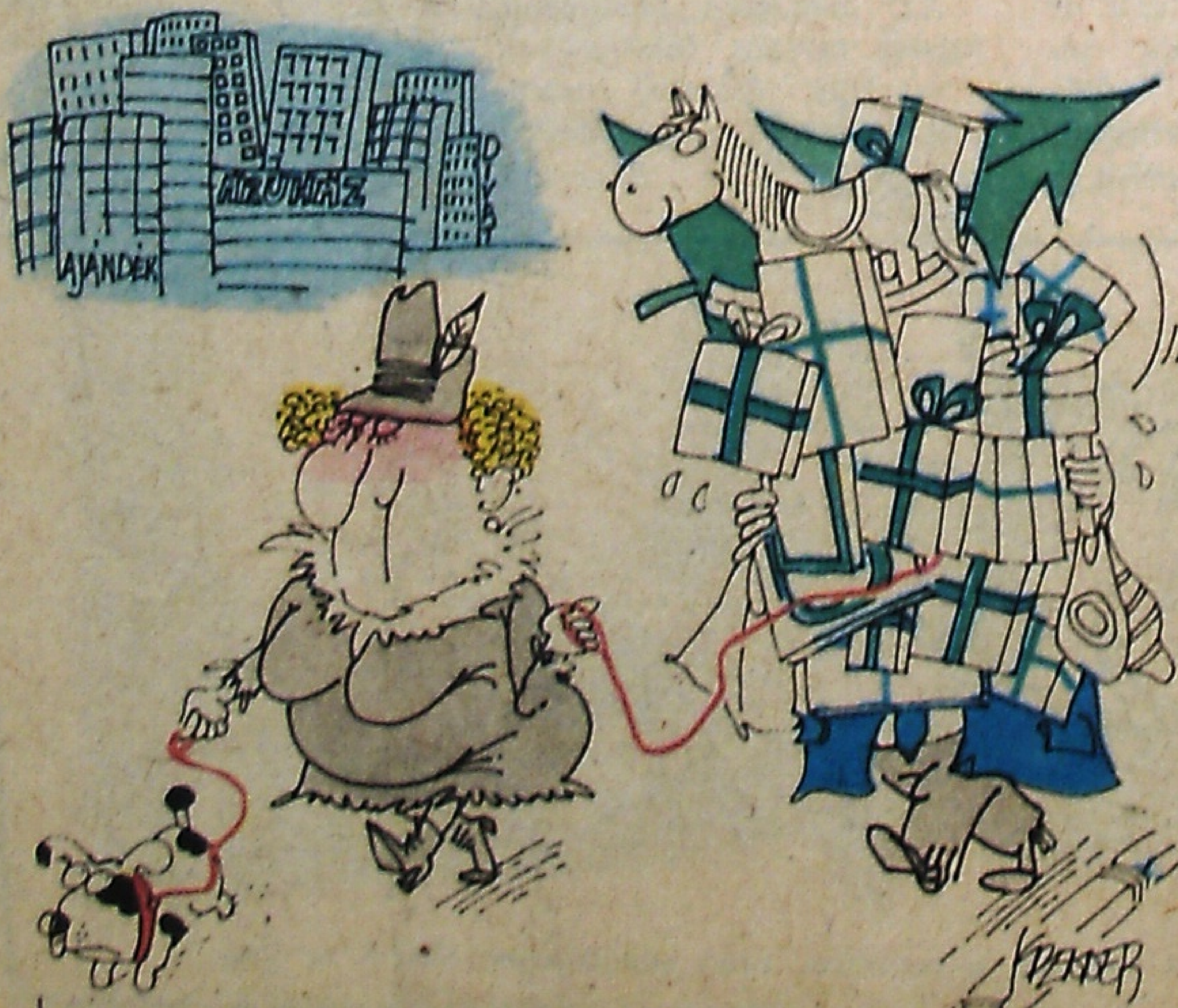

– Megvárom a végét, legalább lesz egy nyugodt éjszakám!

Közúti könyörgésünk:

Vigyázz, nehogy olyan hír legyen belőled, amit te már nem tudsz elolvasni.

DECEMBERI UTCAKÉP

BESZÉLŐ LÁMPÁK

Tudtam, hogy eljön az idő, amikor elektromos szerkezettel és magnóberendezéssel lefőzhetjük a mindig udvarias japánokat! Ők ugyanis „beszélő" közlekedési lámpákat állítanak fel a Tokió melletti Uruvában. A lámpák működését irányító elektromos szerkezetet magnóberendezéssel kapcsolják össze, amelyik azt mondja: „Tessék várni!", amikor a lámpa pirosat jelez. Vagy azt, hogy: „Tessék átmenni!", ha a lámpa zöldre vált.

Szerintem, mi ennél sokkal találékonyabb és udvariasabb, beszélő közlekedési lámpákat tudnánk felállítani! Budapesten, a belvárosi Kossuth Lajos utcában például a zöld jelzésnél azt mondhatná a lámpa, hogy: „Ne tessék átmenni!", mert a szemközti kirakatokban olyan árak vannak, hogy pirosra vált tőlük az ember feje. Ez az udvarias figyelmeztetés ilyenkor karácsony táján minden kispénzű gyalogosnak jól jönne, ha bárhol a városban veszélyes árak vannak szemközt.

Ha a lámpák beszélnek majd a csúcsforgalomban, a zöld jelzésnél udvariasan azt mondják az újdonsült úrvezetőnek: „Menj már, te ökör!" A tilos jelzésen átrobogó gépkocsivezetők után pedig udvariasan azt kiabálják: „Az anyád!"

Igaz, ilyen sértő szavakat csak a külterületen, szotyolán felnőtt rossz társaságba keveredett, iszákos közlekedési lámpák használnának, mert a belvárosban, az idegenforgalomra való tekintettel, több nyelven beszélnének, ezért bármelyik külföldi turista megkérdezhetné tőlük, hogy merre van a kemping vagy a bolhapiac. És amelyik lámpa nem képes válaszolni, azt elküldenék hathónapos intenzív nyelvtanfolyamra, miután a városban áthaladó külföldi kormányküldöttségeknek is anyanyelvükön tudna köszönni.

Persze, a jóból is megárt a sok, mivel elképzelhető, hogy egy-két tanult közlekedési lámpa a szolgálati helyén munkaidőben egymással beszélgetne, s a gyalogosoknak meg az autósoknak addig kellene várakozniuk, amíg kipletykálják magukat, vagy megtárgyalják az Újpesti Dózsa labdarúgóinak legutóbbi szereplését. Ezért még az lenne a legjobb, ha rendőrvicceket mesélnének egymásnak, mert akkor a zöld sáv helyett az egész Népköztársaság útja vagy a Nagykörút egyszerre nevetne.

Később aztán egy-egy közlekedési lámpa híres mondásait és beköpéseit ki lehetne adni lemezen vagy magnókazettán, így a vidékiek is élvezhetnék a nagyvárosi közlekedés mulatságait.

Félő viszont, hogy néhány koros közlekedési lámpa öregkorára sem tanulna meg beszélni, csak mutogatni. Őket majd szép kíméletesen nyugdíjba küldik, nyugdíjban ugyanis még egy lámpa is azt mutogathat, amit akar.

Tormai László

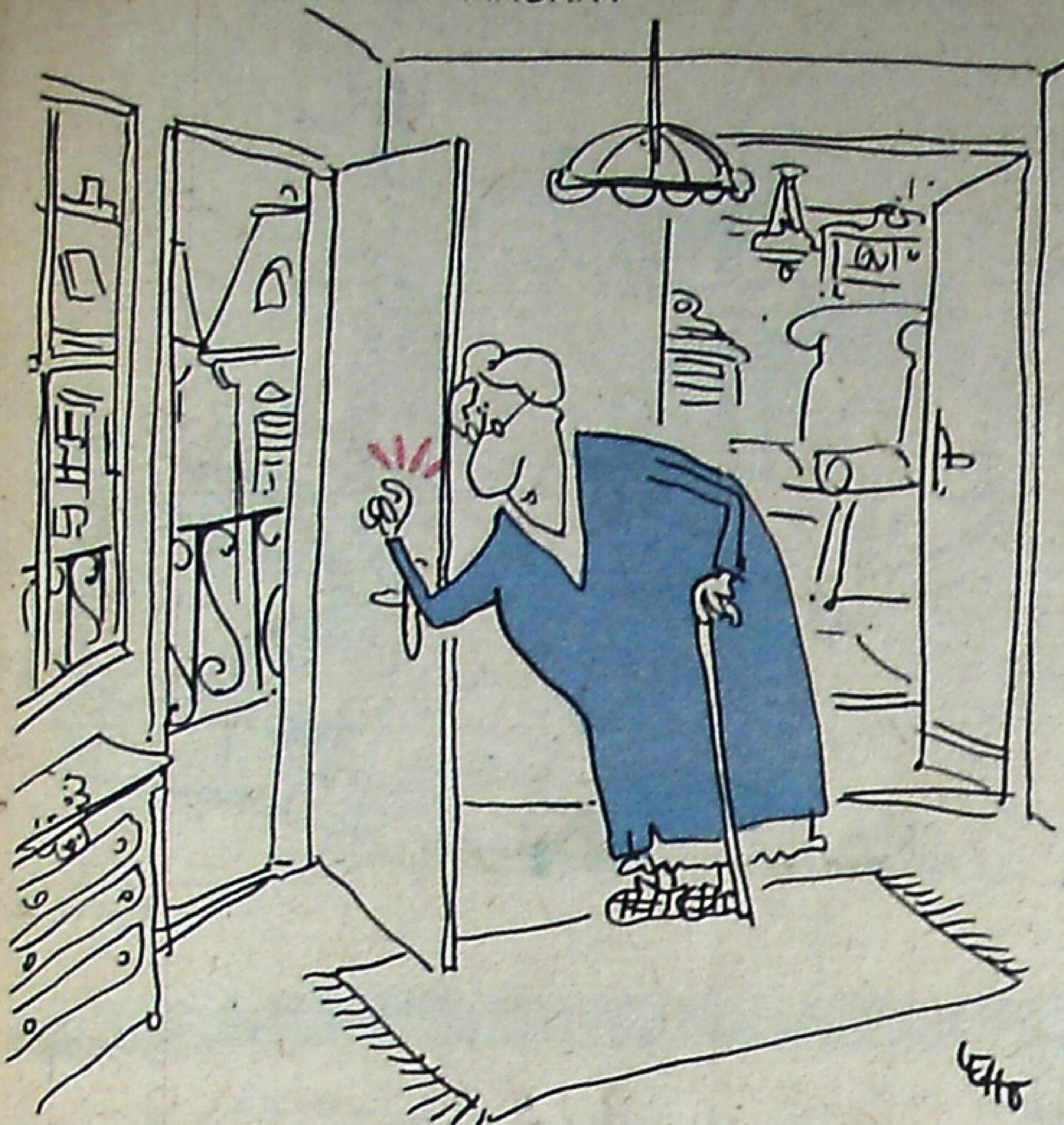
mesék az erdőből

DERŰSEN NYILATKOZOTT

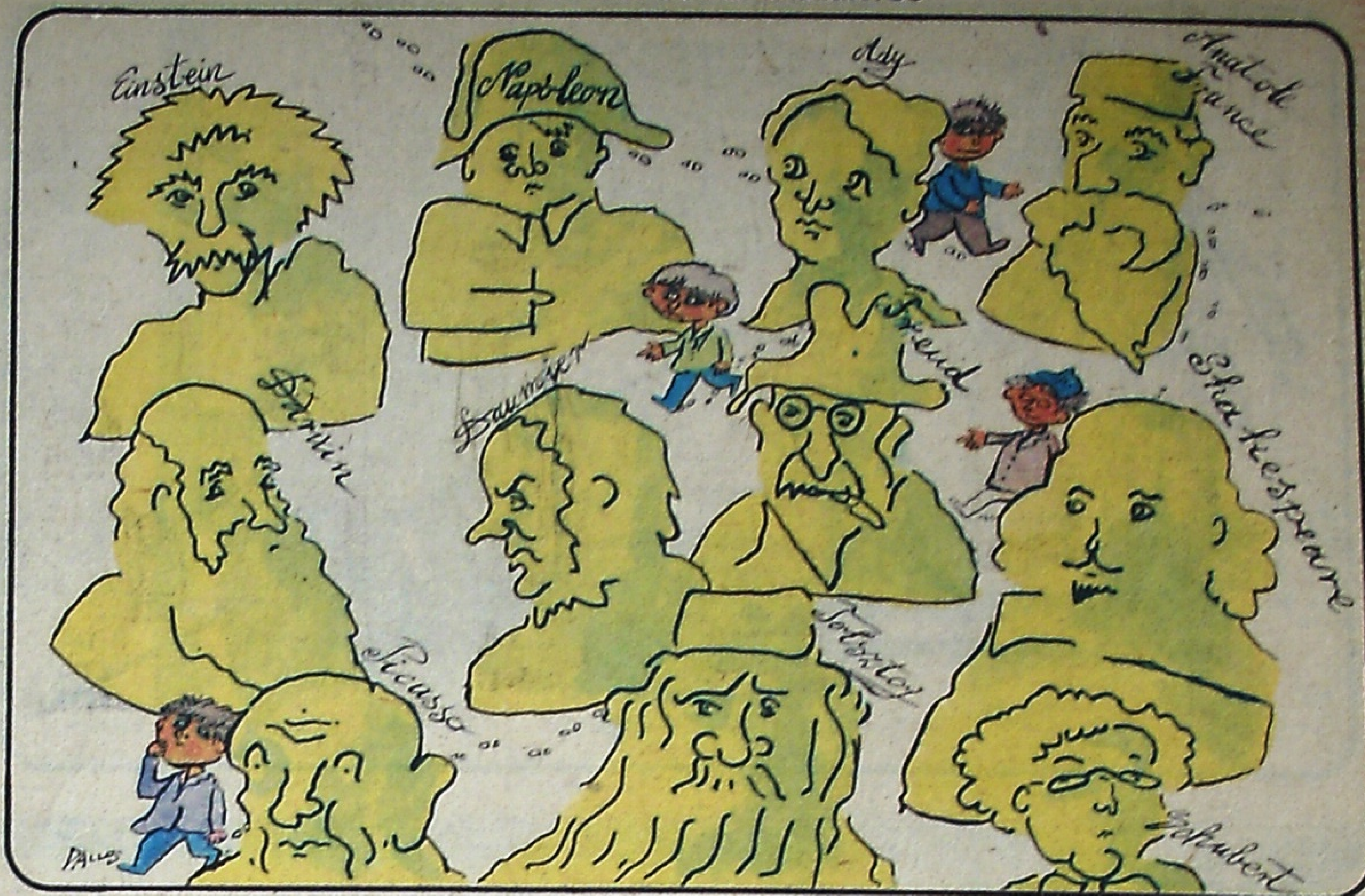
az erdő vaddisznó-export felelőse: „Jövőre kétszeresére növekszik a bevétel — és semmi költségtöbblet! Hihetetlenül egyszerű ötlet, s az a furcsa, hogy senkinek sem jutott eszébe eddig! Arra kell ügyelni csak, hogy éhes legyen a vaddisznócsapat a tölgyek alatt, amikor nyugovóra tér. Az éhes disznó — makkal álmodik, s ha ébredéskor ott a makk — falnak, nem esznek! Számításaim szerint: még az is megeshet, hogy kihízzák a tervet!"

Borbély Tibor

MAGÁNY

PÁLYAVÁLASZTÁSI LABIRINTUS

NEM ESZÜNK GOMBÁT

Pierre Bastien 57 éves francia orvos minden különösebb teketóriázás nélkül megevett egy tányér mérges gombát a svájci televízió kamerái előtt. A derék férfiú tettét nem az indokolta, hogy a Moszkva téri gombavizsgálóban jelentős létszámhiánnyal küzdenek: a különös kísérlettel a haladó emberiség figyelmét igyekezett ráirányítani egy általa felfedezett gombaellenméregre.

A kiváló francia egészségügyi dolgozó ugyanis már évtizedekkel ezelőtt felfedezte az ellengombaszert, ám úgy járt vele, mint néhány hazai megszállott az akupunktúrával: a szakma hivatalos része nem akart tudomást venni róla.

Hogy a mérges gomba megevése pontosan mikor történt, arról nyilván nem véletlenül hallgatnak a krónikák, de bizonyosra vehető, hogy az eszelősségnek erre a furcsa formájára csak az esti mese után kerülhetett sor. Ami viszont már tény: a francia doktor a nyilvános étkezés után menetrendszerűen rosszul lett, s tanúk jelenlétében kórházba szállították. Szerencsére, hogy Svájcban nincs minden kórház a város szélén, különben még valamelyik Sova — az alkoholról leszokott ifjabb, vagy az örökkön rezignált idősebb — egy alapos csípőprotézist ültetett volna a kolléga jobb sorsra érdemes szervezetébe.

Pierre Bastien a krízis előtt néhány órával beadatta magának a gyógyszerét és hajnalra megszűntek a mérgezés tünetei. A jelentések beszámoltak arról is, hogy a franciának sem utolsó doktor hajnalra már el is hagyhatta a kórházat, ám arra már egy szót sem vesztegettek, hogy megírják, mi lehetett az orvosi zárójelentésben: rosszul sikerült öngyilkosság, avagy csupán múló feltűnési viszketegség, természetesen tudományos céloktól vezérelve.

Ha hinni lehet napilapjainknak, Pierre Bastien ezt követően szállodai szobájában, igaz, még ágyban fekve, sajtótájékoztatót tartott. (Csak zárójelben jegyezzük meg, hogy az ötlet egyáltalán nem új, néhai John Lennon és felesége már jóval korábban rendeztek ágyban sajtótájékoztatót, igaz, máig nem tudni, ettek-e gombát előtte?)

Hogy mit mondhatott Pierre Bastien a svájci tévé nézőinek? Bizonyára megemlítette, hogy ilyen jól már régen nem érezte magát, s csak ajánlani tudja mindenkinek, hogy egyenek mérges gombát, mert biztos benne, hogy a készülékek előtt kigúvadt szemmel bámuló nézők még *életükben* nem ettek ehhez foghatót.

Ha valamire való sütnivalója is volt ennek a francia orvosnak, bizonyára a nemzetközi sajtó képviselőit is meghívta a szállodai szobának álcázott stúdióba, s ha így volt, nem hiányozhattak onnan a Magyar Televízió külföldön elismerést érdemlő bátorságot tanúsító riporterei sem, akik minden bizonnyal alaposan megszorongatták a gombamérgezésből visszatért szakembert. Feltételezésem szerint azt is megkérdezték tőle,

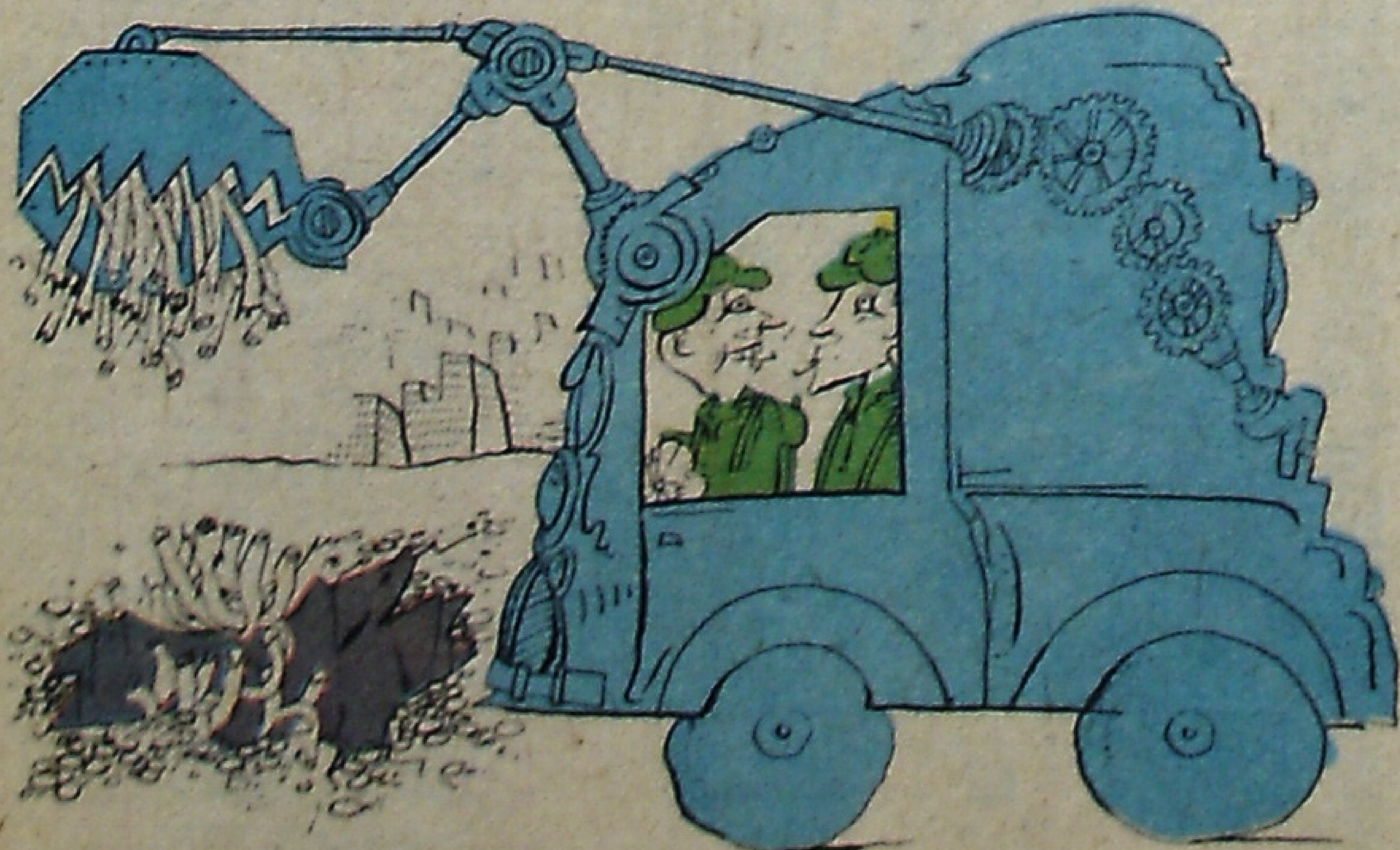

hogyan küzd a francia munkásosztály a nagytőke által előidézett gyógyszerhiány ellen és igaz-e, hogy csak azért evett mérges gombát, mert a felsőbb körökben most ez a divat?

Irigylem és egy kicsit csodálom is Pierre Bastient, s meg kell vallanom, nem azért, mert szerepelhetett a svájci televízióban. Inkább azért, mert nálunk soha nem kerülhetett volna képernyőre gombaevés közben. Tegyük fel, hogy valaki, vagy valakik, egyik magyar fővárosunk közepén mintegy hároméves késéssel (sem) készítenek el egy szövetkezeti áruházat. A magyar tévé dicséretes alapossággal nem azt mutatja, hogyan és kik eszik meg a gombát — vagyis kik azok, akik rosszul terveztek, hanyagul dolgoztak, a mi kameráink akkor kapcsolódnak be a műsorba, amikor az illetékesek már megkapták a gombaellenes szert és elmondhatják: igaz, hogy három évet késtünk, de tíz évvel ezelőtt legalább ötöt késtünk volna.

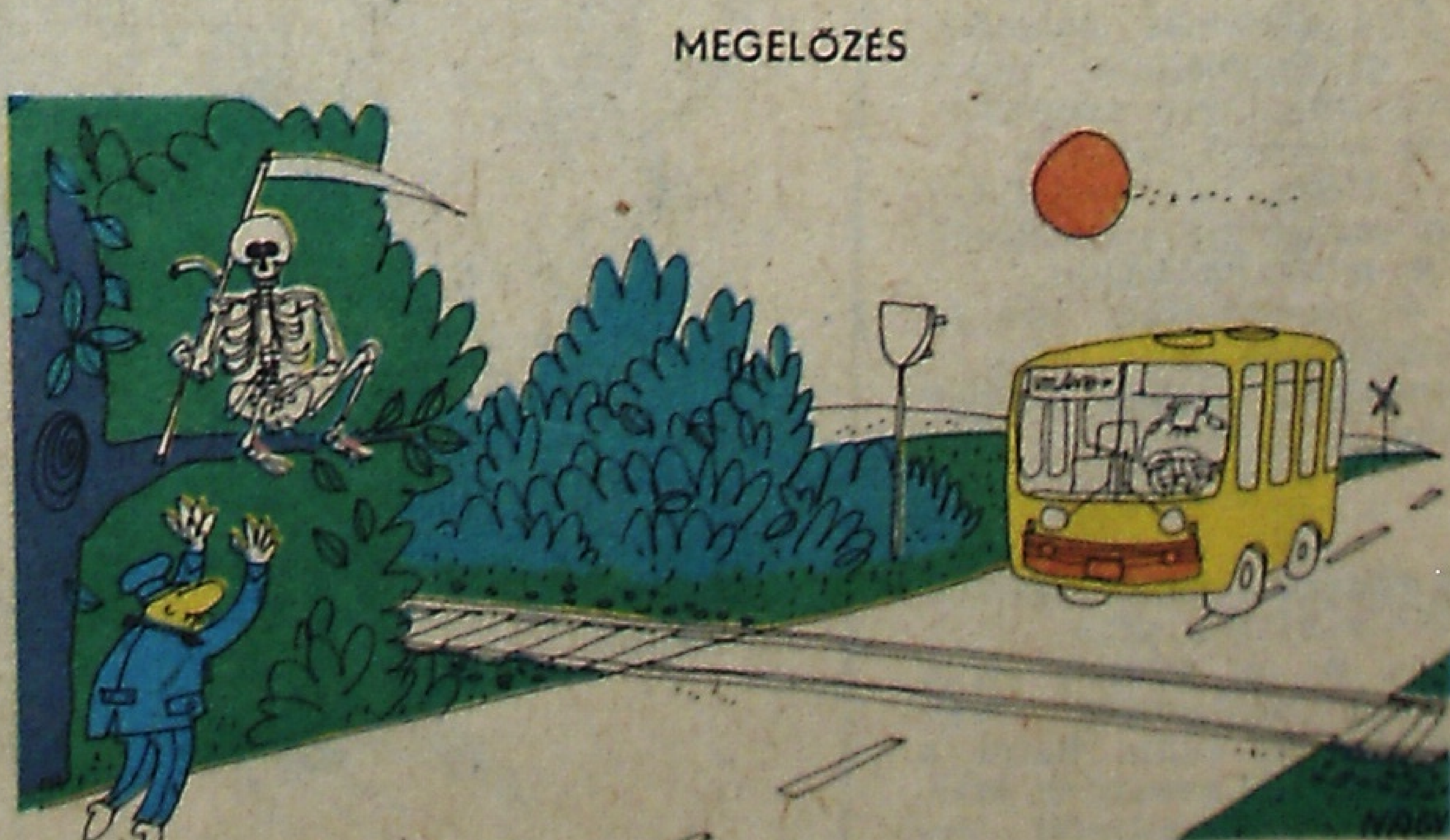
Mindebből az is kitűnik, hogy Pierre Bastien gombavacsoráját nem vette volna be a magyar tévénézők jobbhoz szokott gyomra, s ha belegondolunk, ez nem is baj. Amit ugyanis ez az eszelős francia ellengombaszer címszó alatt kieszelt, nem csodaszer: a gombamérgezést tudja ugyan gyógyítani, de hogy a mérges gombákat miként lehet megszüntetni, arról halvány lila gőze sincs.

Föld S. Péter

– Megint elutasították a telefonkérelmemet . . .

MEGELŐZÉS

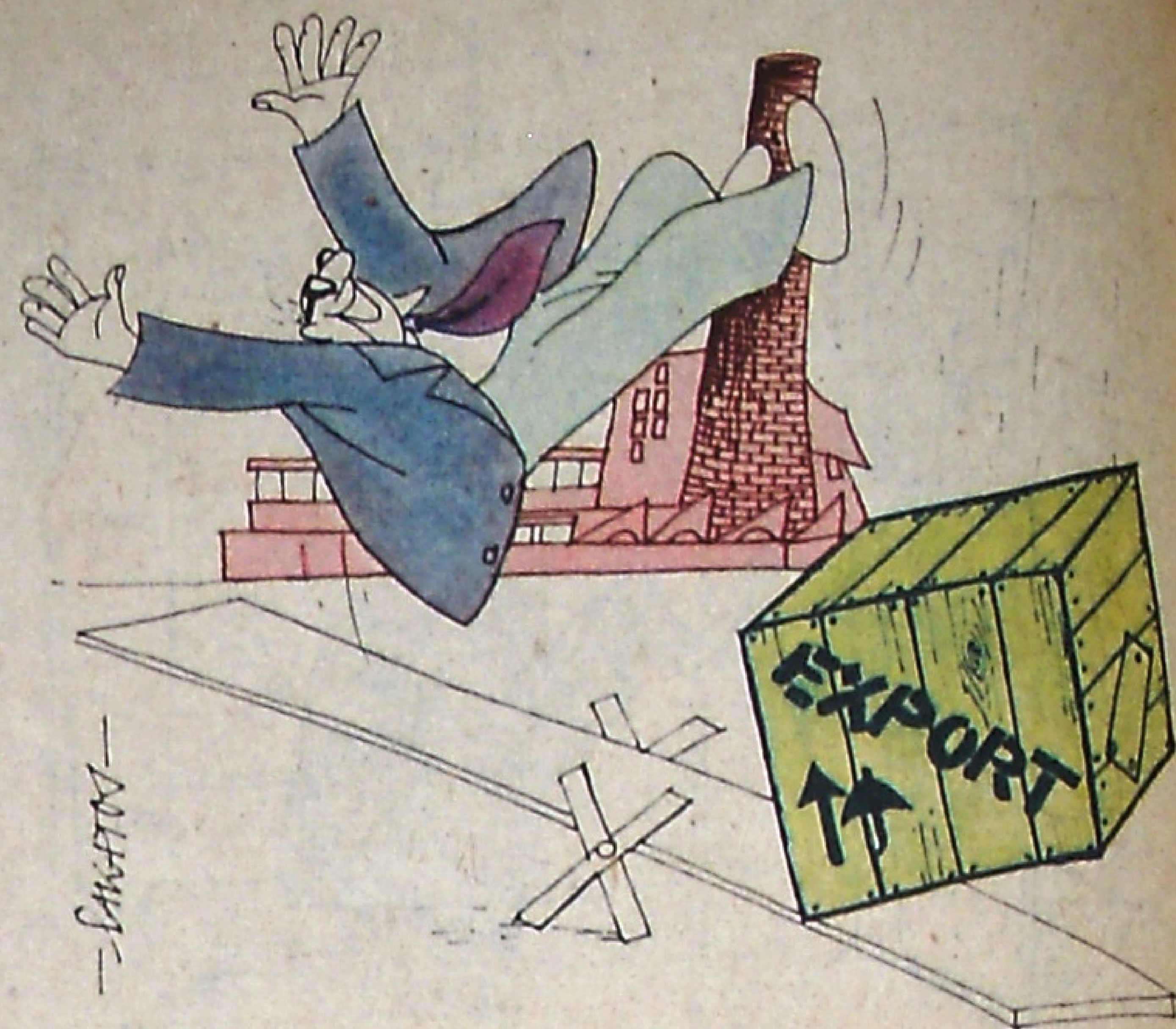

– Huss . . . , huss . . . !

ÁRNYKÉP

VÁLLALATI LIBIKÓKA

TRIBÜN

Egy elsőligás menedzser hitvallása:
— Én a csapatmunka híve vagyok. Ez ennyit tesz, hogy az egész csapat azt csinálja, amit én mondok.

* * *

A brit élvonal egyik csapatának elnöke elhatározta, hogy takarékossági rendszabályokat vezet be. Többek között kihirdette: az idén már nem engedhetik meg maguknak, hogy repülőn utazzanak a Leeds elleni mérkőzésre.

A bejelentést egyetértő csend fogadta. Többen helyeslően bólogattak. Általában, mindenki nagyon tapintatos volt. Egyik sem mondta meg az elnöknek, hogy a Leeds a tavalyi évad végén kiesett az első osztályból.

* * *

Dan Quisenberry, a Kansas City egyik játékosa vallotta a saját lelkivilágáról:
— Isten őrizzen attól, hogy túl sok dologra gondoljak. Be kell szűkülnöm, csakis a saját feladatomra szabad összpontosítanom. Legfőbb reményem, hogy eléggé együgyű leszek ehhez.

* * *

Ifjú diplomás pályázik a nagyvállalat egyik posztjára. A cég pszichológusa terveiről faggatja.
— Mégis, mit gondol, hol lesz mához tiz esztendőre?
A jelölt eltűnődött.
— Lásuk csak. Szerda délután van... fél négy... gondolom, hogy a golfpályán...

* * *

Modern labdarúgó, a mérkőzés után:
— A mi edzőnk olyan remek szakember, hogy mindig ki tudja hozni a legtöbbet a csapatból. Mármint — az ellenfél csapatából...

(p. p.)

Egy történelemkönyvíró emlékiratai

Ma leadtam történelemkönyvem kéziratát a kiadónak. Az a címe, hogy „Magyarország története a honfoglalástól a lakbéremelésig". Átfogó mű. Ami azt jelenti, hogy néhányszor biztosan át fogják íratni.

— — —

Ma felhívott a lektor. Azt mondta a téma tetszik neki, mert egészen fordulatos, de végével elégedetlen. Én ugyanis úgy fejeztem be, hogy „...még ma is boldogan élnek, aki nem hiszi, járjon utána." Szóval, átírtam. Most az a vége, hogy egymáséi lettek.

— — —

Ma megint felhívott a lektor. Azt mondta, hogy a honfoglalással egy kis bibi van. Ne úgy írjam, hogy Vereckénél bejöttünk, hanem úgy, hogy behívtak bennünket.

— — —

Ma a lektor hívott telefonon. Nem teszik neki, hogy állítólag valaha Európa népei így imádkoztak: „...a magyarok nyilaitól óvj meg Uram, minket!" Álláspontja szerint ez rossz fényt vet az egyébként exportképes magyar kézműiparra. Azt javasolta, szúrjuk be, hogy a nyilakat gót licenc alapján gyártottuk. Nyugat-gót licenc alapján.

— — —

A lektor szerint — az 56-os események kapcsán — helytelenül értékelem a külföldi csapatok jelenlétét. Csak hosszas vita után sikerült megmagyaráznom, hogy az adott fejezetben 1456-ról van szó, és Nádorfehérvárról.

— — —

Most meg Mátyással van baj. A lektor azt javasolta, ne emlegessem annyiszor, hogy nagy orra volt.

— — —

A lektor szerint az 1848-as szabadságharc idején a jegyrendszer bevezetésének nem Kossuth volt a szülőatyja, hanem a Bem apó.

Ma egy múlt héten feladott táviratot kaptam a lektortól. Azt írja, teljesen kizárt, hogy 1919-ben Kun Béla táviratát Lenin még aznap megkapta. Szerinte ne froclizzuk a Postát.

— — —

A lektor szerint nem világos, hogy most megnyertük, vagy elvesztettük a II. világháborút. A kérdést világossá tettem.

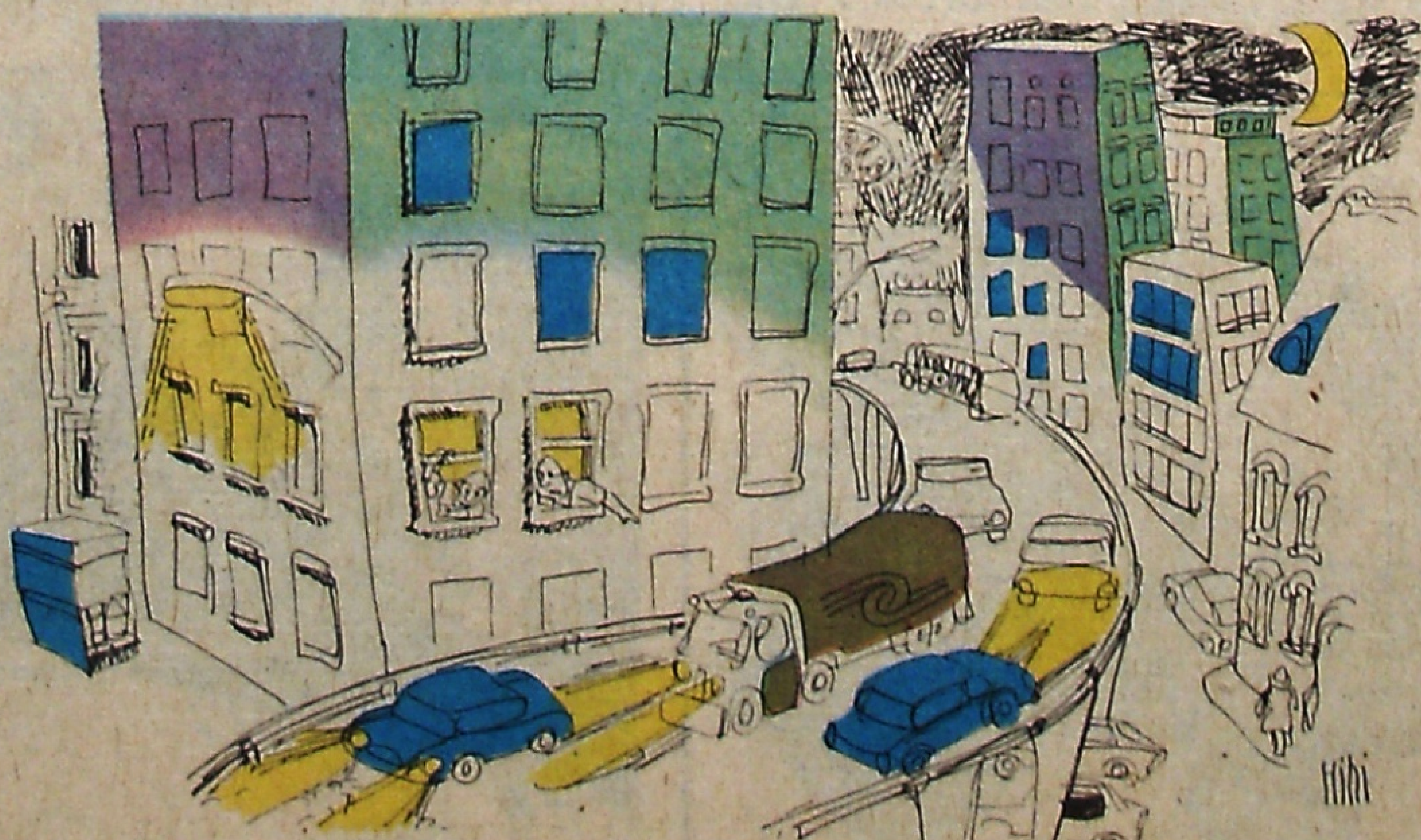
— — —

Azt mondta a lektor: helyes, hogy bírálom a személyi kultuszt, de nem ért egyet azzal, hogy rákosi nevét végig kis betűvel írtam.

— — —

A lektor ma arról értesített, hogy a történelemkönyvemhez a lábjegyzeteket Nemeskürty István fogja írni. És a végén majd csak a lábjegyzeteket adják ki.

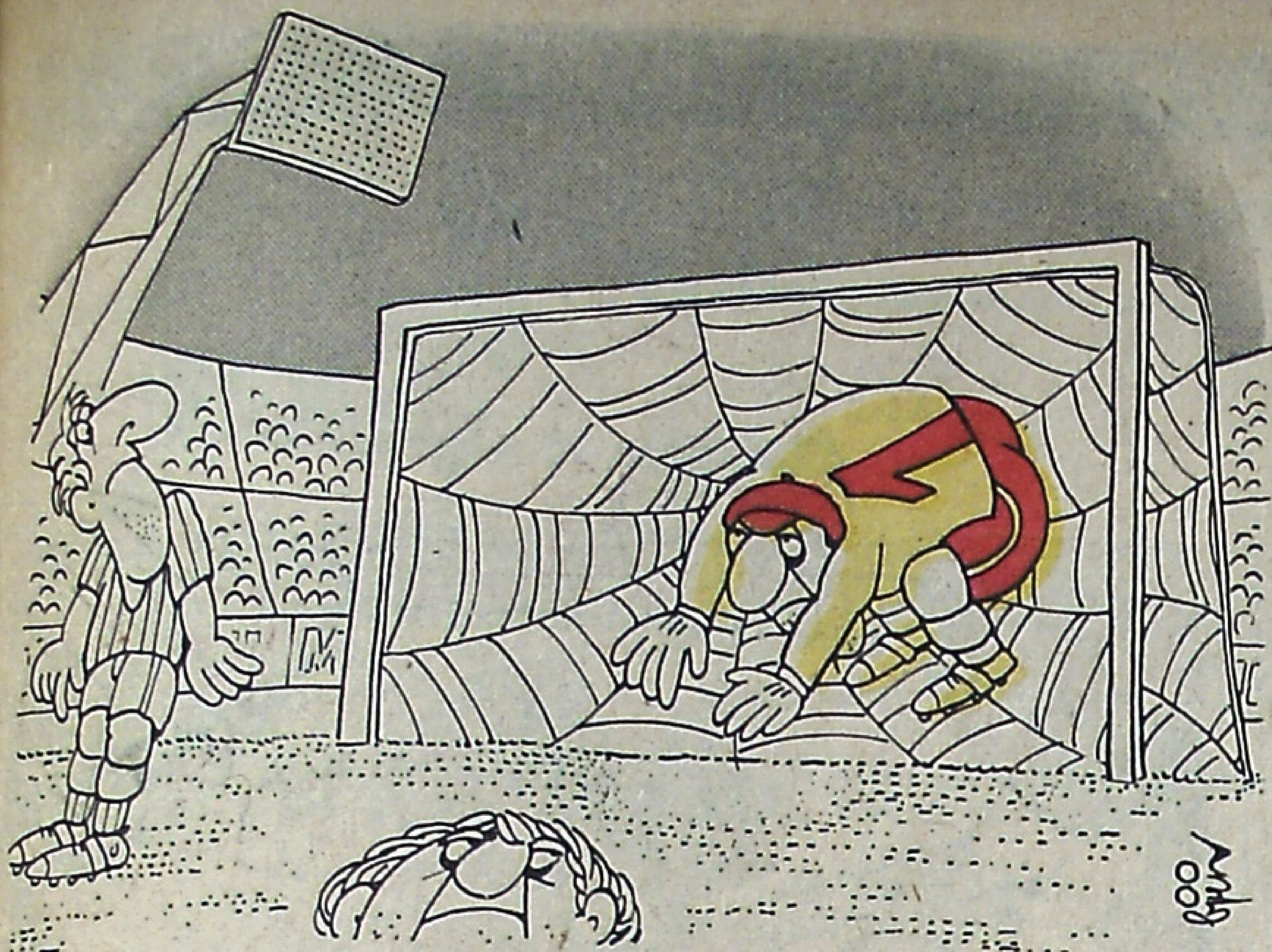
Trunkó Barnabás

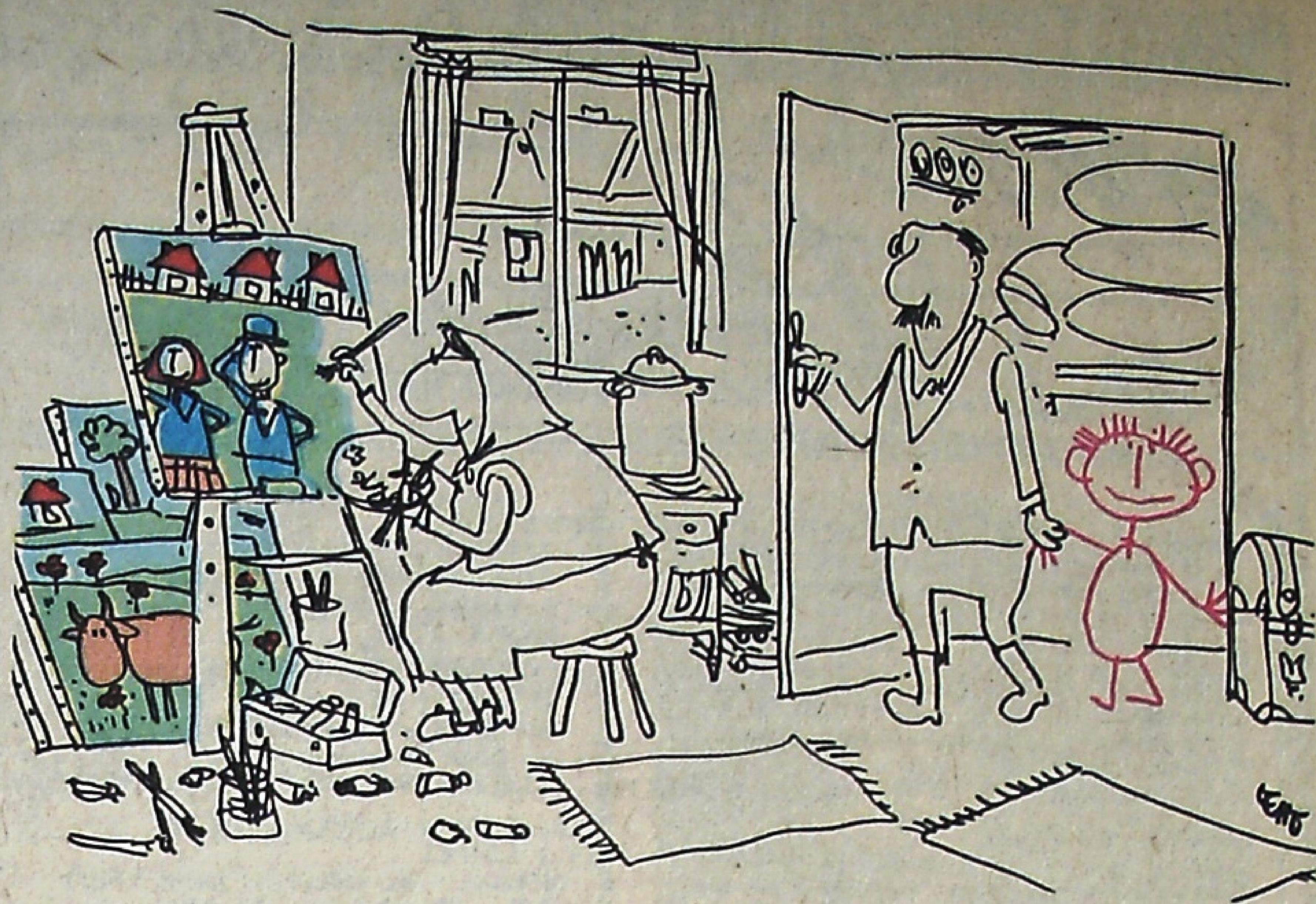

— Mi az, barátom, te nem örülsz az új felüljárórendszernek?

— Egy ifju hölggyel randevúzom — fordul egy idősebb úr az illatszerbolt eladónőjéhez. — Nincs önöknek valami különleges parfümjük, amelynek az illata a szerelemről beszél, valami olyan, amitől a kislány megszédül?
— Ez kimondottan Önnek való — feleli az eladónő átnyújtva neki egy kis üveget. — Ennek a parfümnek pénztárcaszaga van.

BALÁZS-PIRI, LEHOCZKI, VÁRNAI, SAJDIK, BRENNER, DALLOS

MUTÁNS

AZ OLVASÓ OLDALA

Hajnal-dosszié

KUTYÁK ÉS MALACOK...

Hajnal Csaba mérhetetlenül hiányos alapismeretét írásaival egyértelművé teszi. Már vannak ismeretei a gépkocsitartásról, de ettől még nem motorszerelő vagy karosszérialakatos. Véleményem szerint ha szembetalálná magát egy süldővel, s mellette egy kutyával, kétlem, hogy írása előtt meg tudta volna őket különböztetni egymástól, főleg, ha a kutya bulldog.

Azt javaslom, keressen olyan témát, amely egyértelmű és csak akkor fogjon tollat, ha alaposan ismeri is, amiről ír.

Gulácsi László
Budapest, Békeharcos u. 18. 1171

Nálunk nem Puskás, hanem Hajnal folyik a csapból. Mert szerintem, aki a Puskás Öcsit szidja, az vagy nagyon maradi, vagy pedig hazaáruló. Vagy tán csak a Beckenbauer lehet sztár? Az a javaslatom, ha eljön a dosszié egyéves évfordulója, jelenjék meg egy Ludas különkiadás, mely közölné a lapban megjelent összes levelet erről az ügyről.

Egy antihajnalista,
aki reméli, még bővül
az anti-Hajnal-lista

HADI-ROCK, AVAGY MINEK NEVEZZELEK?

Néhány héttel ezelőtt a Marx téri aluljáróban és a környék házainak falán házilag sokszorosított kis hirdetés hívta fel az olvasók figyelmét a HADI-ROCK együttesre. Akkor azt hittem, hogy ezt az ízléstelenséget nem lehet felülmúlni. Tévedtem. A napokban ugyanezeken a helyeken hirdette magát a REQUIEM együttes. Nyilván van egy olyan névválasztási irányzat, amelynek alapelve, hogy minél morbidabb, annál jobb. Nem leszek meglepve, ha a jövőben a következő „előadóművészi" tömörülések nevét fogom olvasni: Heine-Medu együttes, Mortalitás együttes, Les Curettes női vokálquintett, Asztma fúvósötös és így tovább.

Csak azt nem értem, az együttesek működésének engedélyezésekor az illetékes szervek miért nem vizsgálják a nevet? Nem csak a műsor, vagy annak egyes számai ütközhetnek a közönség ízlésébe, hanem, amint azt a fenti elnevezések is mutatják — a cégérnek választott név is. Még akkor is, ha a műsor netán kitűnő.

Dr. Del Medico Imre
Budapest, Handzsár u. 6. 1149

(Kíváncsian várjuk olvasóink véleményét a dr. Del Medico Imre által felvetett kérdésben, mert az általa említetteknél furcsább nevű együttesek — például Vágtázó Halottkémek; Petting; Árnyékszék — nevét nemcsak a falakon, de a közelmúltban megjelent Ki kicsoda a magyar rock zenében? című kiadványban is olvashatjuk.)

A KIFLIK NEM FÁZNAK...?

Öcsikét anyukája kísérte az óvodába. A nyirkos, hideg pesti utcán a szőke csöppség kobakjáról lecsúszott a sapka. Anyukája megigazította és rászólt:
— Nehogy megfázz! Az emberpalánta kérdéssel válaszolt:
— És a kiflik nem fáznak meg?

Gondolatmenetét nem értettem, mert régen jártam óviba, de szétnéztem a környéken. A Lenin körút 76-ban kis közértet találunk. A zárt bolt előtt nyitott ládákban tornyosult a friss pékáru: zsemlekenyér, sóskifli, mákoskalács. Órámra sandítottam, nyolcat mutatott. A boltot csak tíz órakor nyitják. A pékáru takaratlanul nyelte a Nagykörút porát. Mi pedig, kedves vásárlók, mindent lenyelünk szó nélkül. Nem aggódik értünk a KÖJÁL, a tanács, a felügyelőségek, s még talán a kutya sem. Csupán egy óvodást érdekel őszintén, hogy a kiflik nem fagynak meg?

(f. i.)

TÜCSÖK és BOGÁR

soha. Valósággal *démoni alakká* nőtt nyáladzó szenilitásból, sántaságból, milliós nagyságrendű kapzsiságból és a kurvához is egy cukrosbácsi szennyes vágyaival közeledő erotikumból kevercselve, Beckett szörnyű hősét idézte föl, és megcsillantotta e

Ízes, szép magyar beszéd!

(Az Esti Hírlapból nyírta Pór Sándor, veszprémi olvasónk)

Kellemes idő

Ítéletidő tombol Európa több országában.

Vannak kellemes ítéletek is!

(Az Esti Hírlapban találta Vavrik Ildikó)

A Budapesti Építőipari Vállalat négy gyára — a BUCSOK, a Csemege, a Duna, valamint a Zamat Keksz- és Ostyagyár — az országban forgalomban levő édesipari

Értjük mi! Mézeskalácsházikó!

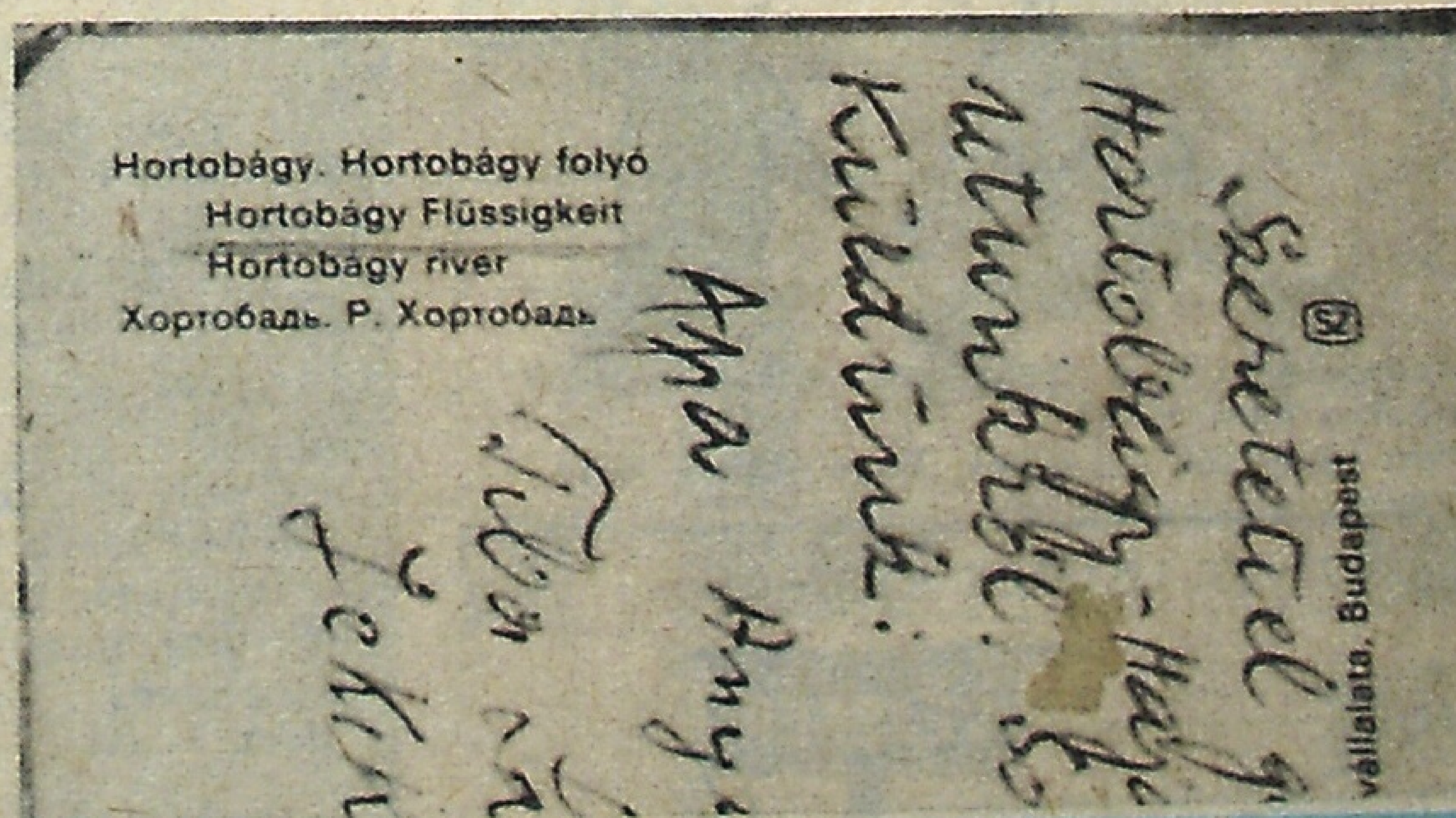
(A Népszavában találta Zala Józsefné)

Jószerint minden magyar tudja, hogy a Himnusz költője vak volt a fél szemére. Himlőben vesztette el a bal szemét ötéves korában. 1795-ben történt ez, amikor Jenmence ajtaját; a betóduló levegőtől lángra lobbant a parázs, szikra pattant Kölcsey bal szemébe, kiégette. A himlős hólyagok azonban felfakadtak, s nyomtalanul begyógyultak.

Tiszteljük nagyjainkat! (Azért a szerző is megkockáztathatta volna a fél szemét)

(Az Egészségügyi Dolgozó című lapból ollózta Gaál Ferencné, győri olvasónk)

Világcsúcs! A Hortobágy folyadékot (Flüssigkeit) ajánljuk a német ajkú turisták figyelmébe a Hortobágy folyó (Fluss) helyett! Persze a Balaton nedvességet is érdemes megtekinteni...

(A képeslevelezőlapot fotózta Takács Sándor)

A Duna kotrása is elkezdődött
Bajától Pécsig

A Tiszát viszont Szegedtől Koppenhágáig kotorják.

(A Dunántúli Naplóból nyírta Lengyel Imre, pécsi olvasónk)

Őszi Zoltán (Somogyszil) rajzai

KARIKATÚRA-SULI

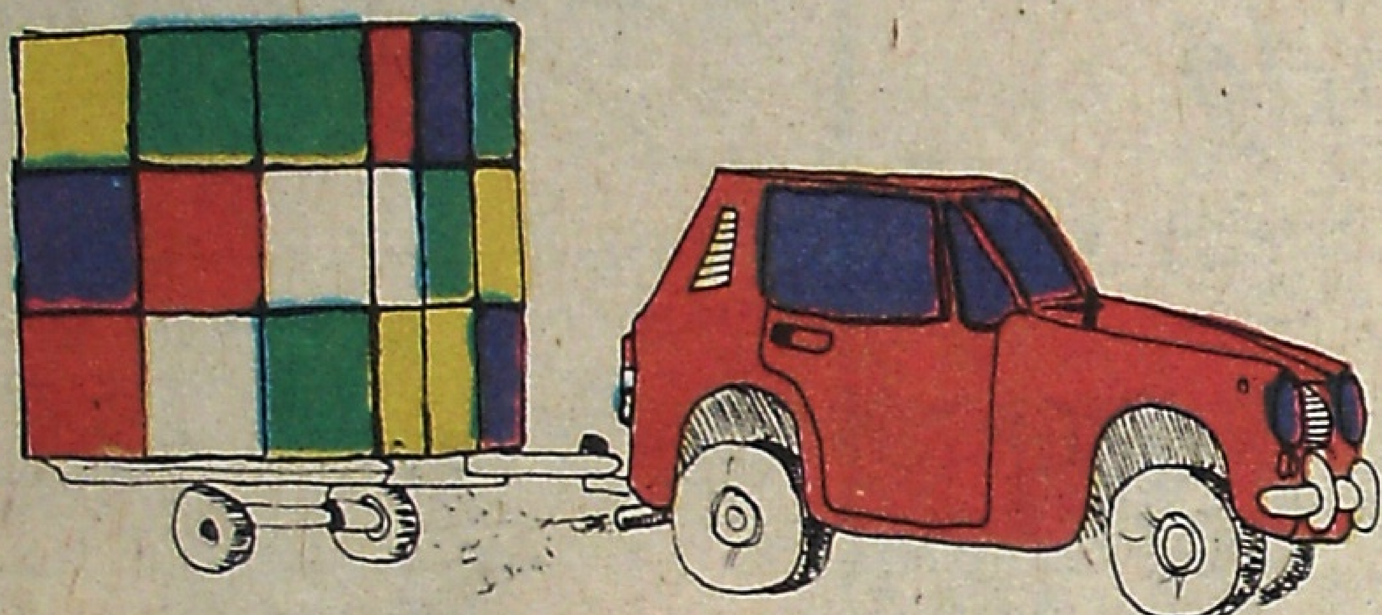
NÖVÉNYNEMESÍTÉS

KÖRNYEZETSZENNYEZÉS

PÓTKOCSI

IGAZ VAGY NEM?

Mindenféle hírek kaptak szárnyra, s azokat különbözőképpen fogadják az emberek. Az egyiknek örülnek, elgondolkodnak a másikon, a harmadikkal ijesztgetik egymást stb. De hát honnan is származnak ezek a szóbeszédek? Pihent elmék szüleménye? Netán titkok, amik kiszivárognak? Azt mondom, ne kerülgessük ezt a dolgot, mint macska a hot-dog kolbászt, hanem járjunk a végére! Telefonon felhívtam az ügyben illetékes személyeket, így biztos helyről tudom, mi az igazság.

Közzéteszek néhány jó helyre kicsengő telefonhívást. Íme a kérdések és a válaszok.

— Igaz-e, hogy a mosóporban szűkös idők után most meg fogkrémet nem lehet kapni?

— Sajnos valóban mutatkozik hiányosság az ellátásban. Ennek oka, hogy sokan megfogadták a fogászati hónap egyik jelmondatát: Étkezés után mosson fogat! De rögtön kevesebb fogkrém fogyna, ha érvényesülne egy régebbi felhívás, ami így szól: Aki nem dolgozik, az ne is egyék!

●

— Igaz-e, hogy a nosztalgiahullám jegyében ismét palatáblát használnak a diákok?

— Foglalkozunk ezzel a gondolattal, de még van egy megoldatlan kérdés. Nem tudjuk, hogy lehetne évente reformot végrehajtani a palatáblán.

— Igaz-e, hogy a Ki mit tud?-ra tömegsen jelentkeznek azok, akik — ügyességüket bizonyítandó — szeretnék bemutatni, hogy minden mellékkereset nélkül kijönnek havi fix fizetésükből?

— Kacsa. Eddig egyetlen ilyen jelentkező sem akadt.

●

— Igaz-e, hogy a jövőben zenei tudásra való tekintet nélkül minden állampolgárnak joga lesz — ötvenforintos okmánybélyeg letétele mellett — nagylemezt megjelentetni?

— Bizony, így lesz.

— Nem túl könnyen szerezhető így a dicsőség?

— Egyáltalán nem. Van önnek fogalma, mennyit kell szaladgálni egy ötvenforintos illetékbélyegért?

●

— Halló, halló! Igaz, hogy korszerűsítik a telefonhálózatot?

— Halló, tessék!

— Azt szeretném megtudni, igaz-e, hogy korszerűsítik...

— Halló! Van ott valaki? Beszéljen hangosabban!

— Ordítva kérdezem, igaz, hogy...

— Micsoda csibész! Idetárcsáz aztán nem szól bele... szakadna meg!

— Megszakadt. Majd újra hívom.

Módos József

TATAROZÁS

– Hogyan készült el ilyen hamar ennek a gyógyszertárnak a tatarozása?
– Mert az építők azt hitték, hogy italbolt lesz!

ÉV VÉGI LELTÁROK IDEJÉN

Ludas Matyi Székesfehérvárra megy

December 15-én a székesfehérvári Vörösmarty Színházban **Ludas Fórum** keretében válaszol az olvasók kérdéseire *Mikes György, Radványi Barna, Somogyi Pál, Peterdi Pál, Galambos Szilveszter, Soós András* és *Krenner István.* (Kezdési időpontok: 17.30 és 20 óra.)

December 11-én 16.45-kor nyílik meg a színház előcsarnokában a **Ludas Galéria,** a munkatársaink műveiből összeállított tárlat. A kiállítás egy hónapig lesz nyitva.

A novemberi (11. szám) **LUDAS MAGAZIN** keresztrejtvényének megfejtése:

— A kutyája nem oldalirányban, hanem fel-le csóválja a farkát.

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:

Gombócz Lajos, Pusztaszabolcs, Vöröshadsereg u. 96. 2490

id. Háhn Károlyné, Pécs, Sétatér utca 17. 7627

Labundy Tihaméné, Budapest, Bem J. tér 1. 1027

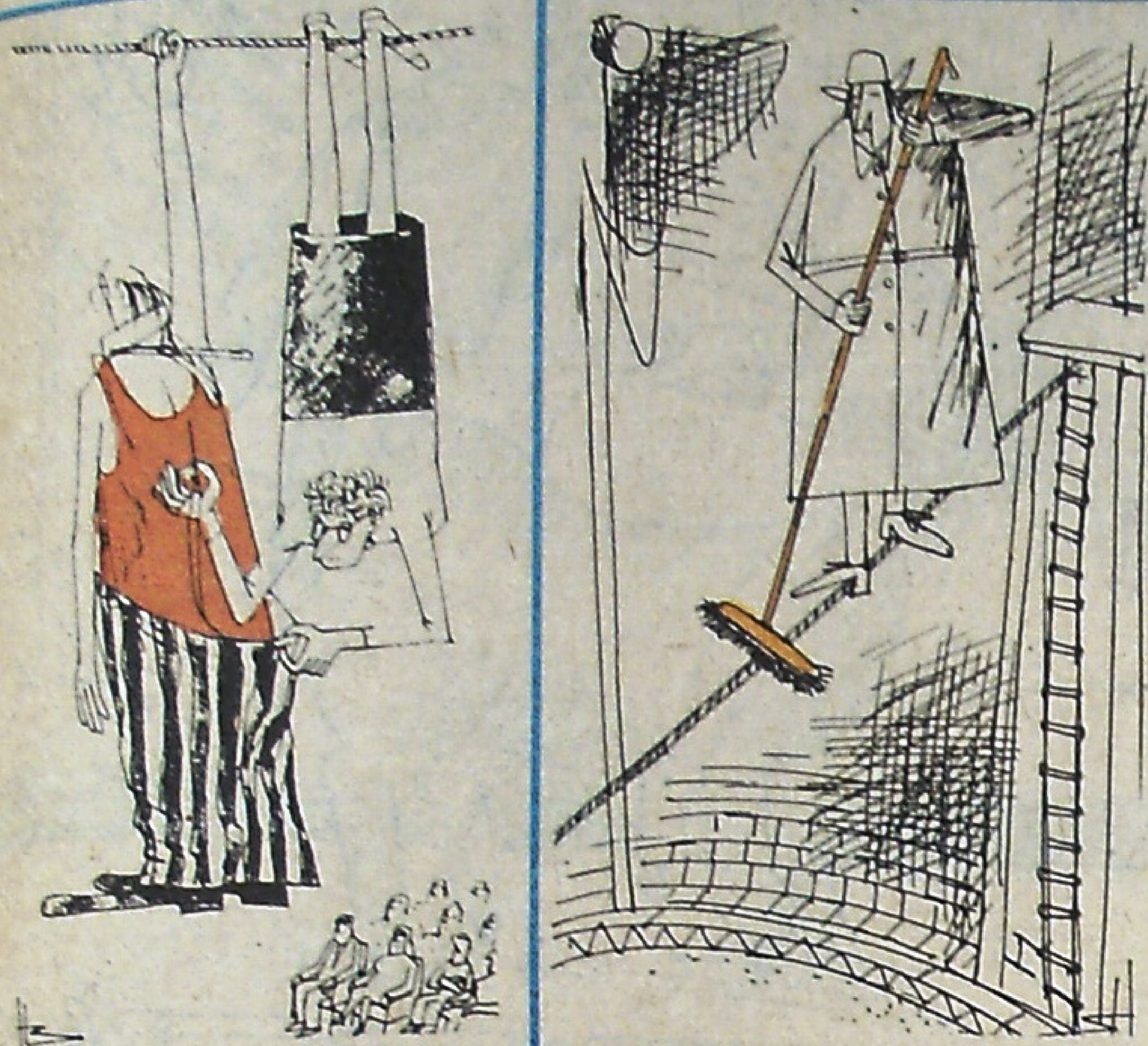
A nyereményeket postán küldjük el.

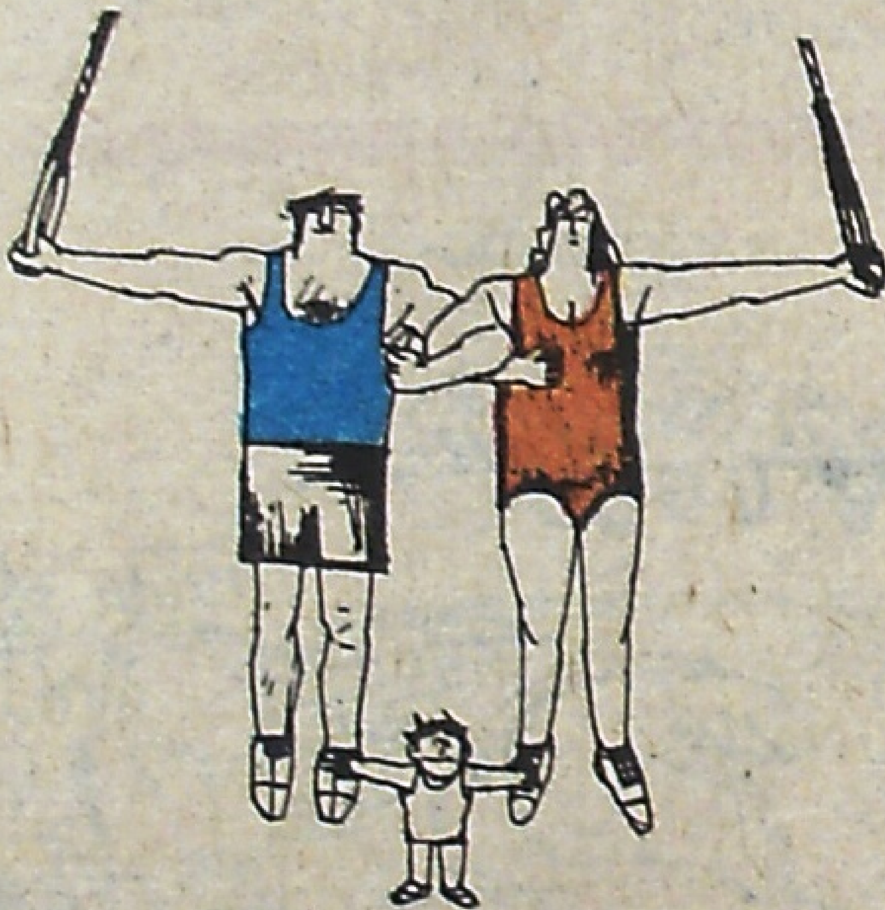
KIÁLLÍTÁS

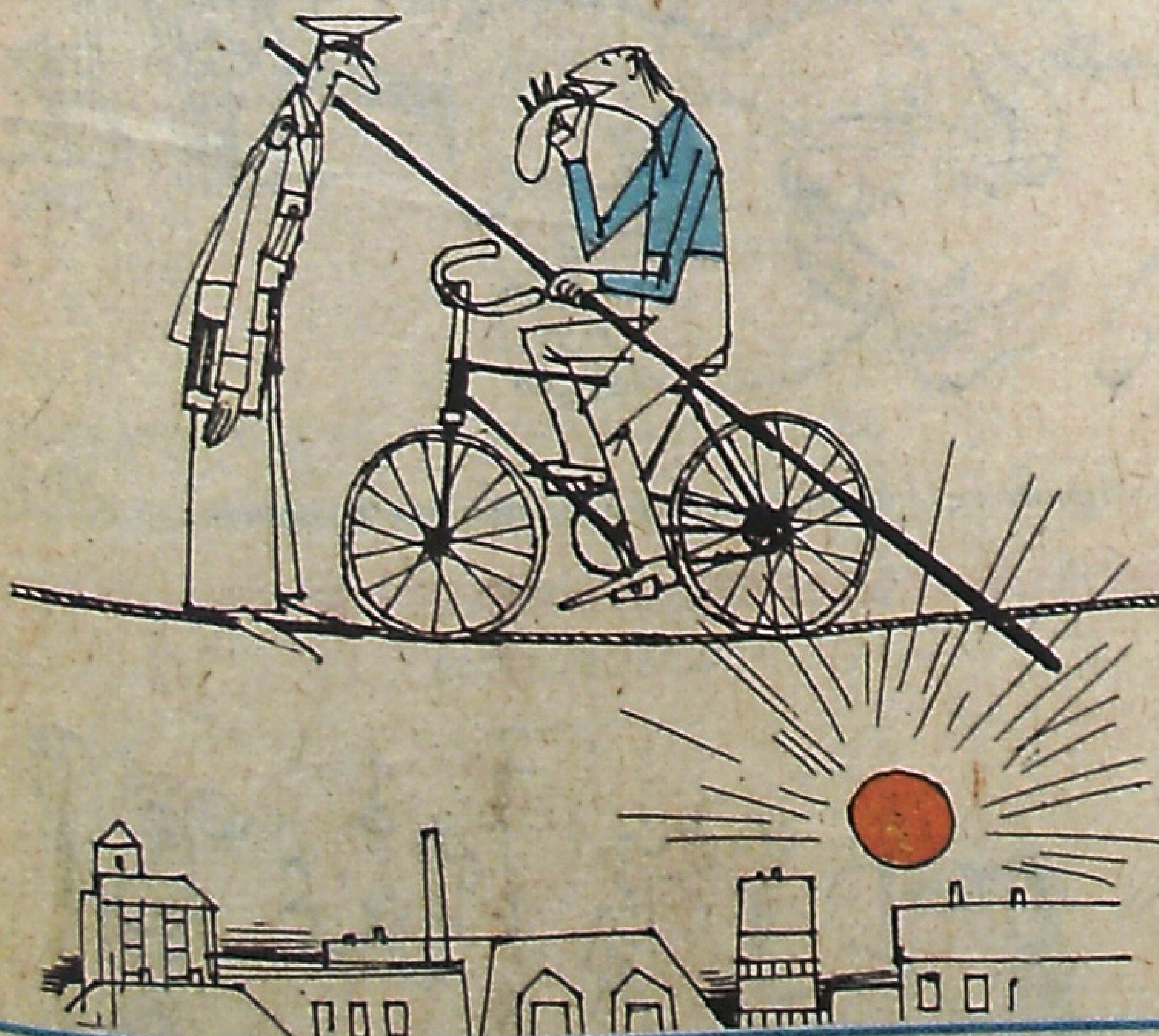
Krenner Istvánnak, lapunk munkatársának karikatúráiból kiállítás nyílt az Ikarus Művelődési Központban. Megtekinthető december 24-ig, ünnepnapokon is.

IMPORT HUMOR

MICSODA CIRKUSZ!
Henry Büttner (NDK) rajzai

JÓ KIFOGÁS

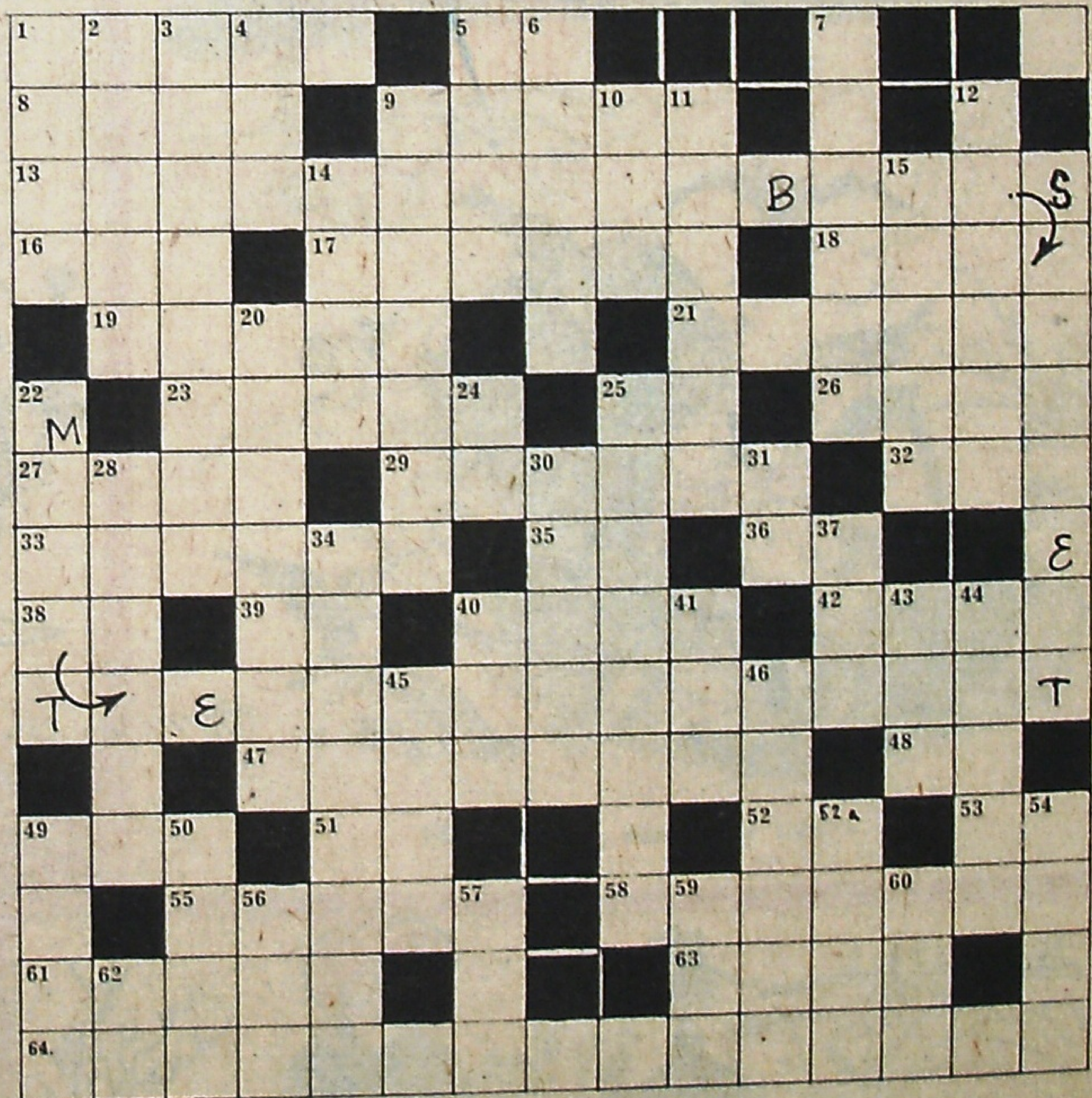
— Te, aki vegetáriánus vagy, nyulat eszel? — kérdezi meglepődve Szepetnekit a barátja. — Vízszintes 13 — függőleges 22 — hangzik a válasz. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb december 13-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977. Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES:

1. Katonák gyakorlóterepe
5. Félt, vigyáz valamire
8. Kenyere javát megette
9. Péksütemény
16. Vissza: folytonossági hiány
17. Afrikai ország
18. Vonalakkal készített ábrázolás
19. Óvatosságra intő növény
21. Magas hegység Bulgáriában
23. Afrikai ország
25. Igekötő
26. Fanyar gyümölcs névelővel
27. Kelet — angolul
29. Az olyan kút, melynek vizét természetes nyomás hajtja fel
32. Z. R. M.
33. A telefon feltalálójának keresztneve
35. Betűt vet a papírra
36. A csodálkozás indulatszava
38. A 27. vízsz. kezdőbetűi
39. Olasz névelő
40. Lárva
42. Tűvel, cérnával teszi
47. Kiváló spanyol hegedűművész (1844—1908)
48. Politikai bizottság
49. Üreges vezeték
51. Római 55
52. R. D.
53. Mint a vízsz. 5.
55. Tőke utáni jövedelem
58. Shakespeare tragédiája
61. Egysejtű lény
63. Svájci város
64. Mascagni operája

FÜGGŐLEGES

1. Görbe rúd a szekéren
2. Két vidék neve a Dunántúlon
3. Virág
4. É. G. K.
5. Város a Szovjetunióban
6. A három hindu főisten egyike
7. Állatok nagy számú csoportja
9. Kedveskedő, nőket illető megszólítás
10. Kohójáról nevezetes magyar helység
11. Jezsuita bölcselő, a katolikus restauráció korának kimagasló tudósa
12. Feketekávéhoz adják némely presszóban
14. A francia kártya egyik figurája
15. Ázsiai ország
20. A legnagyobb magyar király latin neve
24. Német „ő"
25. Bíróság elé kerül, ha lebukik
28. Fontos mezőgazdasági esemény
30. Ami tiltva van
31. Ősi fegyver
34. Céljának megfelel
37. Női név fölösleges ékezettel
40. P-vel: egyházfő
41. Nem ezt
43. Az áramerősség egységének rövidítése
44. Súlyos bűncselekményt követ el
45. Se apja, se anyja
46. Kisbabát vár
49. Vízvezeték része
50. Háziállat
52a. Felvidul tőle az ember
54. Az elektromos feszültség egysége
56. ...-Novák Vilmos
57. A fogadás összege
59. Ma már ritka betegség
60. L. N. L.
62. Ezen a napon

Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130
SZATIRIKUS HETILAP. Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
82.2308/2-49
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611
Index: 25 564

NINCS MEGOLDÁS

című rejtvényünk megfejtése:

— Ha gyenge kávét adok neki, attól még izgatottabb lesz.

200—200 forintot nyert:

Boda Gergelyné, Dunakeszi, Nándori u. 31. 2120
Montz Ferencné, Szár, Somogyi B. u. 31. 2066
Lukács Gyula, Bp. IV., Árpád út 115. 1042

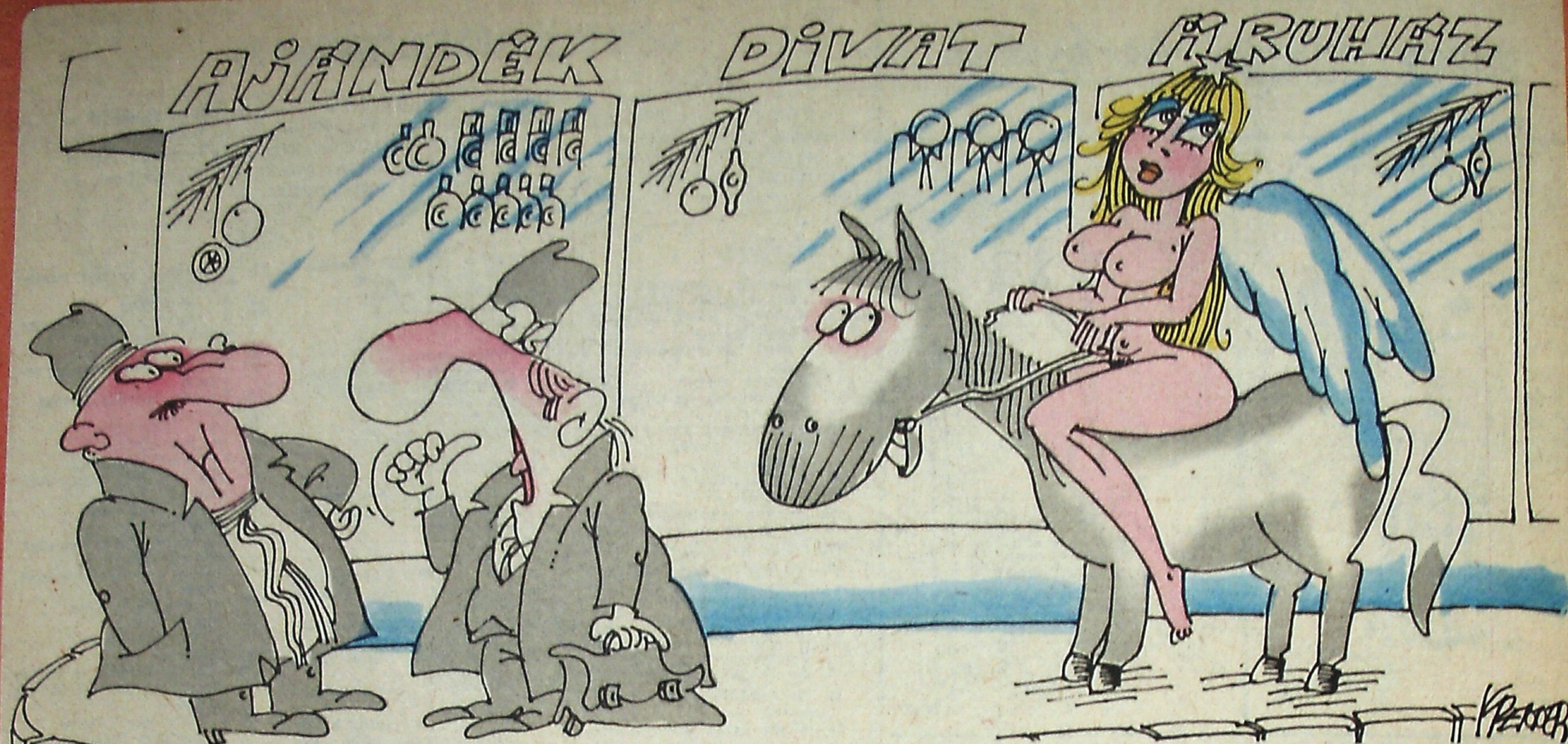
A nyereményeket postán küldjük el.

A JÖVŐ HÉTEN:

Bemutatjuk, milyen a formatervezett autós

Ismertetjük, kik nyerték a harmincezer forintot

Eláruljuk, milyen lesz a Ludas karácsonyi duplaszáma

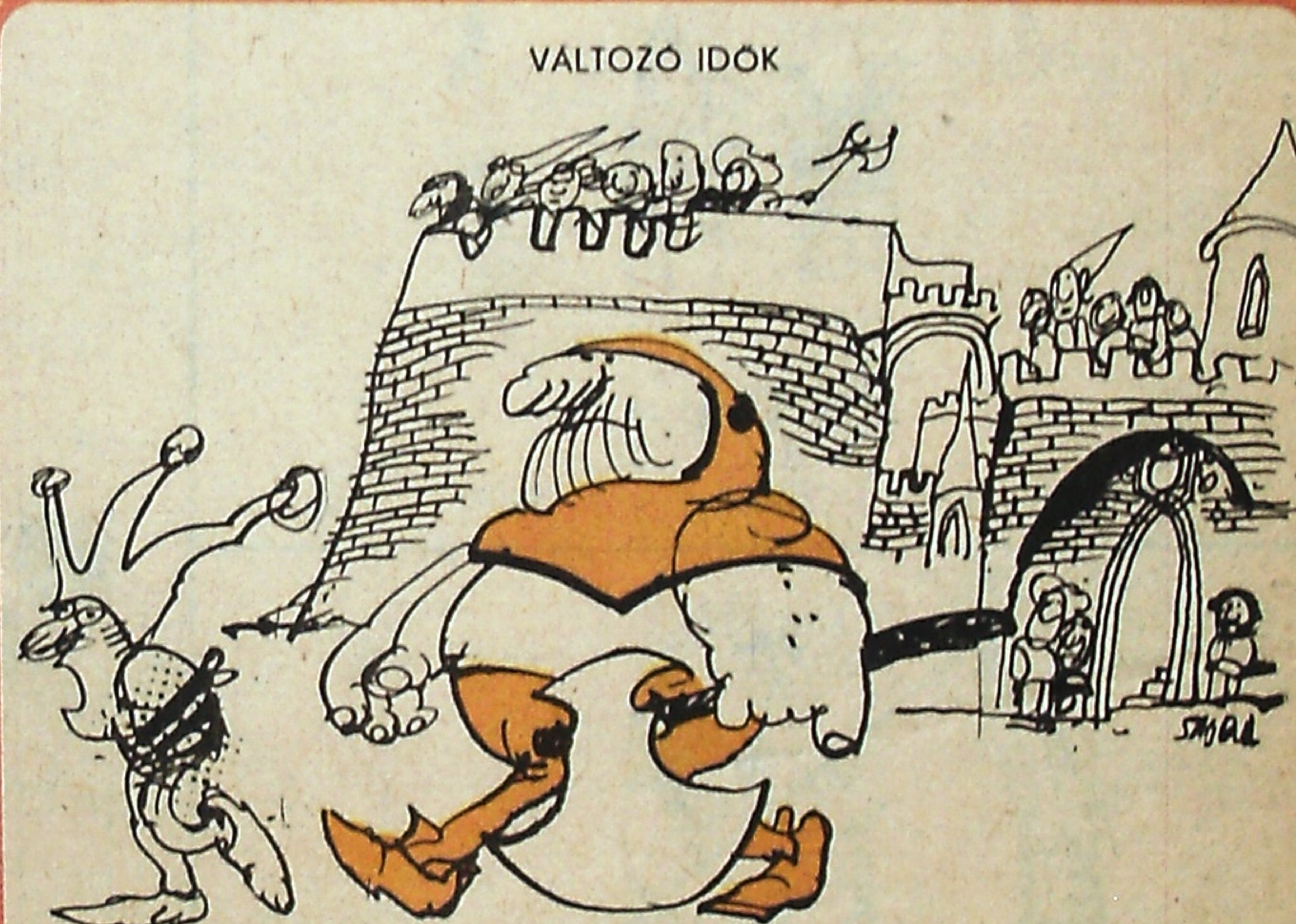
– Állítólag az idén még a karácsonyt is Jancsó rendezi!

TÉLEN AZ ÁROKBAN

– Már itt vannak a kárbecslők?

VÁLTOZÓ IDŐK

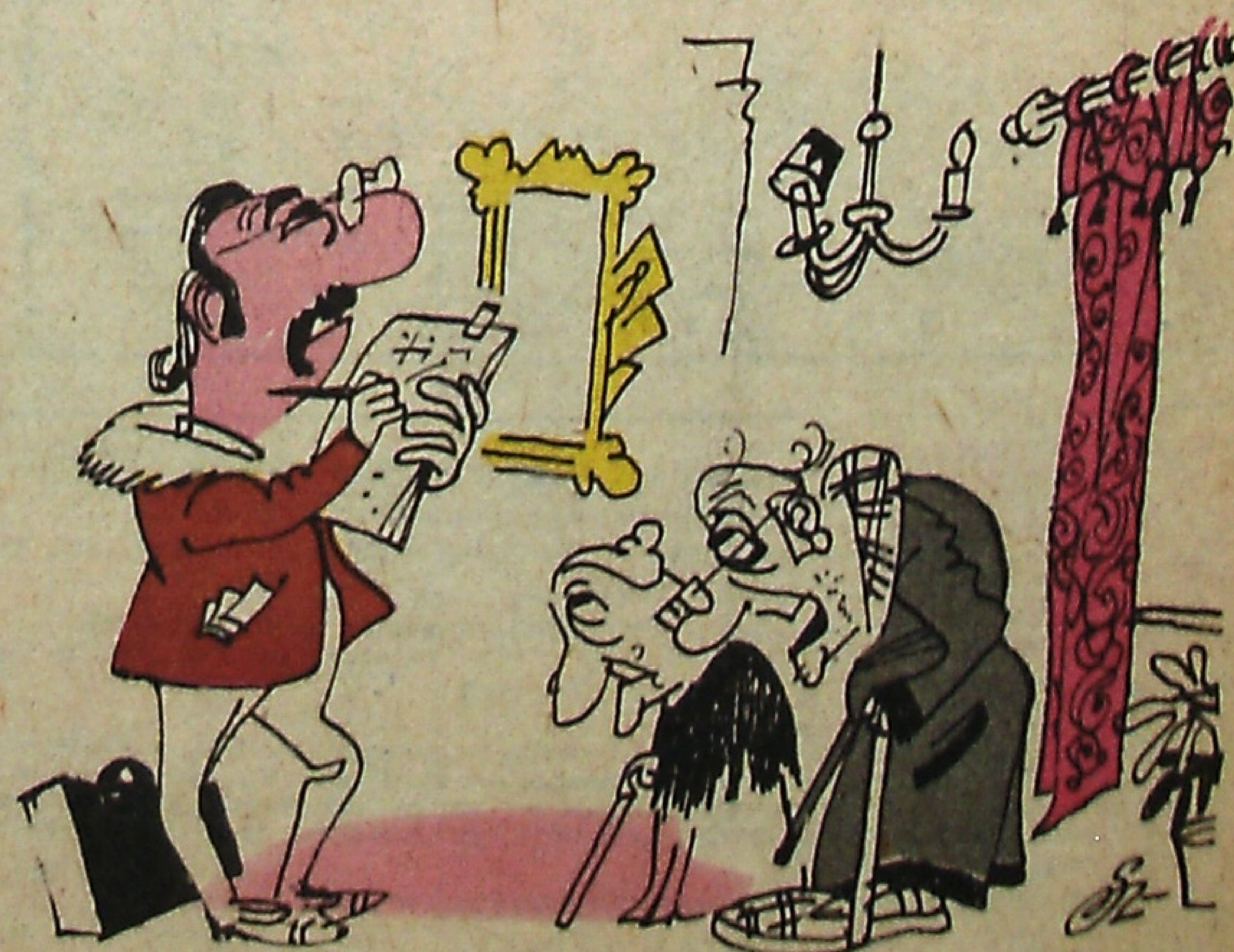

– Tavaly ugyanezért a viccért még kitüntetést kaptam.

– Ma már mindenkinek van saját butikja, csak én járok vásárolni a máséba.

LAKÁSÖSSZEÍRÁS

– Kérem, az nem számít, hogy mi összementünk?